

ISLÁMSKÉ PŘÍBĚHY

PŘELOŽIL KOLEKTIV SESTER V ISLÁMU

PŘÍBĚH O ÚMYSLECH

Jednou se jeden muž rozzlobil, když uviděl lidi uctívat strom. Popadl sekeru s úmyslem pokácet ten strom. Po cestě však potkal šejtána (d'ábla). Řekl Šejtánovi, že se rozhodl pokácet ten strom. Šejtán mu řekl, aby toho nechal a necht' ponechá uctívatele stromu nést následky. Díky tomuto nesouhlasu spolu dvakrát zápasili a Šejtán byl pokaždé poražen.

Šejtán brzy zjistil, že tento muž má pevnou víru a tak se začal pokoušet navázat kontakt tím, že mu nabídl, pokud ten strom nechá, najde 4 dirhamy pod svým polštářem. Muž zpočátku váhal, ale poté souhlasil.

Navrátil se domů a našel každé ráno pod svým polštářem 4 dirhamy. Jednou, po dva po sobě jdoucí dny, nenašel pod polštářem žádné dirhamy. Se zlobou přistupoval ke stromu. Na cestě však opět potkal Šejtána. Šejtán se jej zeptal: „Kam jdeš?“, Odpověděl: „Pokácet ten strom.“ Šejtán mu pak řekl, ať se vrátí zpět, jelikož mu nedovolí pokračovat v cestě. Iblís řekl: „Poprvé si chtěl strom pokácet pro Alláha, nemohl jsem tě zastavit, ale tentokrát jej jdeš pokácet pro 4 dirhamy (tzn. Pro sebe samotného) a já tě zastavím.

Poučením tohoto příběhu je to, že pro Šejtána je složité zabránit činům, které jsou vykonány pro Alláha. Ale pokud jsou činy udělány pro nás samotné (např. pro světské věci), pak Šejtán vyhraje lehce.

Prorok, necht' mu Alláh žehná a dá mír, řekl: „...činy jsou hodnoceny podle úmyslu.“

Necht' mu Alláh dá schopnost udržet si dobré úmysly. Ameen.

ZAPLÁTOVANÝ ŠAT

V Damašku žil jeden žid, který jednoho dne četl svatou knihu, když narazil na jméno Proroka Muhammada, necht' mu Alláh požehná a dá mír, v ní napsané. Nelíbilo se mu to a tak jej vymazal. Druhého dne tam však to jméno opět bylo. Opět jej vymazal, ale třetího dne se jméno opět objevilo. Pomyslel si: „Možná je to znamení, že pravý Posel přišel. Odjedu na jih směrem k Medíně.“ Vydal se na cestu a nikde se nezdržoval dokud nedorazil do Medíny. Aniž by to věděl, když dorazil do Medíny, ocitl se blízko mešity Proroka, necht' mu Alláh žehná a dá mír, když společník Anas, necht' je s ním Alláh spokojen, přicházel. Řekl Anasovi: „Příteli, vezmi mě k Proroku.“ Anas jej dovedl do mešity, která byla plna lidí v utrpení. Abú Bakr, následovník, seděl v čele shromáždění. Starý muž k němu přistoupil, myslíce si, že to musí být Muhammad a řekl: „Ó vyvolený Posle Boží, zbloudilý stařec, nabízející mír, k tobě přišel.“ Při uslyšení titulu Proroka, necht' mu Alláh žehná a dá mír, se všem přítomným začali hrnout slzy. Cizinec si nebyl jist co má dělat. Řekl: „jsem cizinec a žid a nejsem si vědom rituálů víry odevzdání se do vůle Alláha. Řekl jsem něco neobvyklého? Měl jsem být potichu? Nebo je toto snad obřadní obyčej? Proč pláčete? Pokud je toto obřad, nikdy jsem o něm neslyšel.“

Omar, necht' je s ním Alláh spokojen, mu řekl: „Nepláčeme proto, co si řekl. Ale poslechni nešťastníku, je to pouze týden, co Prorok, necht' mu Alláh požehná a dá mír, opustil tento svět. Když jsme uslyšeli jeho jméno, zármutek nás opět pohltil.“ Jakmile to stařec slyšel, začal si v utrpení trhat oblečení. Když už si zahaloval jen málo řekl: „Prosím, udělejte pro mě jednu věc. Dejte mi alespoň šat Proroka. Když už jej nemohu vidět, nechte mě mít alespoň tohle.“ Omar mu odpověděl: „Pouze Fátima, necht' je s ní Alláh spokojen, nám může dát jeden z jeho šatů.“ Alí, necht' je s ním Alláh spokojen, řekl: „Ale nedovolí, aby se k ní někdo přiblížil.“ I přesto šli k jejím dveřím a zakleпали a vysvětlili jí, co chtějí. Fátima odpověděla: „Zajisté Prorok hovořil pravdu, když řekl krátce před svou smrtí: „Cestující, který ke mně chová lásku a je dobrý muž přijde do domu. Neuvidí mě. Dej mu proto místo mě tento zaplátovaný šat a jednej s ním jemně, s pozdravy.“

Žid si oblékl šat vyznávající islám a požádal, aby byl vzat na místo Prorokova hrobu. A právě toto místo bylo místo jeho posledního dechu.

Zdroj: z knihy „Ilahi-Nama“ šejcha Farid al-Din Attara

BUDUJTE MOUDŘE

Jeden starý tesař byl připraven odejít do důchodu. Řekl svému zaměstnavateli o svém plánu, že by rád opustil stavění domů a žil poklidně se svou ženou užívající si rodiny. Výplata mu bude chybět, ale potřebuje odejít do důchodu. Oni už nějak vyžijí. Stavitelovi bylo vidět, jak jeho velmi dobrý pracovník odchází a požádal jej, jestli by mohl postavit ještě jeden dům jako osobní laskavost. Tesař řekl ano, ale tentokrát byl viditelné, že jeho srdce nebylo v jeho díle. Udělal nekvalitní práci a použil podřadný materiál. Byl to nešťastný způsob jak ukončit tak oddanou kariéru. Když tesař dokončil svou práci, zaměstnavatel přišel dům prověřit. Předal klíč k hlavním dveřím tesaři. „Toto je tvůj dům“ řekl: „dar ode mě.“ Tesař byl ohromen! Jaká škoda! Kdyby tak jen věděl, že buduje svůj vlastní dům, zajistil by to vše udělal jinak.

A stejně tak je to i s námi. Budujeme naše životy, den po dni, často vkládáme méně než naše nejlepší budování. Pak v šoku zjistíme, že to budeme my, kdo bude bydlet v domě, který jsme postavili. A kdybychom to mohli udělat znovu, udělali bychom to jinak. Ale...už to nejde vrátit.

Ty jsi tesařem. Každý den přitlučeš hřebík, položíš prkno nebo postavíš zeď. Někdo řekl: „Život je „udělej si sám“ projekt“. Tvůj postoj a volba, kterou dnes uděláš, vybudují „dům“ ve kterém budeš zítra žít.

BUDUJ MOUDŘE!

SUNNA JE JAKO LÉK

Šejch Chidr z Toronta v Kanadě dal jednou krásný příklad důležitosti následování způsobů sunny proroka Muhammada, nechť mu Alláh žehná a dá mír.

Řekl, že sunna je jako lék. Většinou když se jdeme k lékaři léčit, předepíše nám léky, které potřebujeme. My pak vezmeme tento předpis k lékárníkovi a ten nám léky prodá. Někdy jsou léky hořké a těžké polknout, ale my je i přesto uijeme, protože víme, že je v nich lék. Stejně tak každinka sunna má pro nás fyzický a duševní lék pro tento i oný svět. I přesto, že některé sunny jsou občas těžké k polknutí, měli bychom je následovat, jelikož v nich je lék.

„To, co vám dává posel, to si vezměte! Ale toho, co vám odepřel, toho se zdržujte!“
(Shromáždění:7)

CIHLA A JAGUÁR

Mladý a úspěšný manažer jel ve svém novém Jaguáru do města. Projížděl sousední ulice trošku rychleji. Dával si pozor na děti, které házely po autech, a zpomalil pokaždé, když si myslel, že něco viděl. Jak auto projíždělo, žádné dítě se neobjevilo, místo toho však cihla uhodila do jeho dveří! Prudce zabrzdil a odcouval zpět na místo, kde byla cihla hozena. Rozzuřený řidič vyskočil z auta, popadl nejbližšího chlapce, opřel jej o dveře svého auta a křičel: „Co to má znamenat a kdo vůbec jsi? Co si vůbec myslíš, že děláš? Tohle je nové auto

a ta cihla, kterou si hodil mě bude stát hodně peněz. Proč si to udělal?“ Kluk se velmi omlouval. „Prosím pane...prosím, omlouvám se. Nevěděl jsem, co jiného mám dělat Hodil jsem tu cihlu, protože nikdo jiný nechtěl zastavit.“ Se slzami stékajícími po tvářích ukázal na místo, hned vedle parkujícího auta. „To je můj bratr. Sjel z chodníku a spadl ze svého vozíku a já jej nemůžu uzvednout.“ Popotahující se chlapec zeptal omráčeného manažera: „Pomůžete mi jej posadit zpět do vozíku? Je poraněn a je pro mě moc těžký.“ Pohnut chlapcovy slovy řidič polknul knedlík v krku. Zvedl postiženého chlapce zpět do vozíku a pak vzal kapesník a utřel jeho čerstvé škrábance a rýny. Otřesen se jen díval za chlapcem, jak tlačí svého bratra na vozíku dolů ulicí. Pro Jaguára to byla dlouhá a pomalá cesta zpět. Škoda byla velmi znatelná, ale řidič ji nikdy neopravil.

V tomto příběhu bylo příliš mnoho lekcí, škodu si nechal proto, aby mu připomínala toto poselství:

Nechod' skrze život příliš rychle, aby na tebe někdo musel hodit cihlu jen proto, aby získal tvou pozornost. Každý den nám jsou připomínány „šepoty“ našich zážitků kolem nás Když nás náš Stvořitel požeňnal „zrakem,“ tak proč pokračovat slepě životem. Někdy když nemáme čas dávat pozor, „cihla“ je na nás hozena, abychom si mohli vzít lekci.

Naslouchej „šepotu“ ....nebo čekej na „cihlu.“

DVA BRATŘI

Byli jednou dva bratři. Jeden byl bohatší, nekonal moc dobra a také nepraktikoval islám. Druhý byl chudší, ale konal hodně dobra a byl velice zbožným. Zbožný bratr žil v horách a ten druhý ve městě ve velkém domě. Čas míjel, až jednou začali oba bratři na sebe vzájemně žárlit. Ten zbožný si povídá: „Pořád se jen modlím, pamatuji na Boha, dělám dobro a nic z toho nemám a žiji v chudobě. Můj bratr dobro nečiní, na Boha se nepamatuje a žije si v přepychu.“ Ten druhý bratr zase začal žárlit na to, jak jeho bratr žije v harmonii s Bohem. Oba se rozhodli, nezávisle na sobě, že druhého dne se vypraví jeden k druhému. Zbožný bratr půjde bydlet do města k jeho bratru a bude jako on a bratr z města, že půjde do hor a stane se takovým jako jeho bratr. Za svítání se vypravili na cestu. Potkali se v polovině a oba zemřeli. Který brat se dostane do Ráje a který do Pekla?

Zbožný bratr, který se rozhodl jít bydlet a býti jako jeho bratr z města půjde do Ohně a jeho nepraktikující bratr, který se rozhodl jít do hor a státi se zbožným půjde do Ráje. Proč? Jelikož jejich poslední záměr byl tím, jež rozhodl o jejich posledním místě pobytu. Zbožný bratr se rozhodl odvrátit od modliteb a jeho nepraktikující bratr litoval svých činů a chtěl se napravit a stát se zbožným, praktikujícím muslimem.

Jak vidíme, nikdy nevíme, kdy nás smrt zastihne. A proto buďme vždy pevní v naši víře, i když se nám zrovna něco nedaří podle našich představ. Buďme nepřemožitelní d'áblem a odolejme jeho nástrahám, neboť nikdy nevíme, v jakém okamžiku zemřeme. Buďme vděční Bohu jak v dobrém i ve zlém a snažme se naši víru pouze prohlubovat a upevňovat. A inšalláh si zasloužíme místo v Ráji.

PRAVDOMLUVNOST

Říkání pravdy je velice dobrý návyk.

Jestliže vždy budete pravdomluvní, ušetříte si mnoho nesnází. Přečtěte si následující příběh o muži, který vykonal mnoho špatného, ale slib, že bude mluvit pouze pravdu, ho zachránil. Jednoho dne přišel tento muž k proroku Muhammadovi, necht' mu Bůh žehná, a řekl: „Ó proroku Alláha, já mám mnoho špatných návyků. Kterého z nich bych se měl zbavit

nejdříve?“ Prorok, necht' mu Bůh žehná, odpověděl: „Nejprve se vzdej lži a vždy mluv pravdu.“ Muž slíbil, že tak učiní a odešel domů.

V noci se muž chystal jít ven krást. Než tak učinil, zamyslel se nad slibem, který dal Proroku, mír a požehnání s ním: „Jestli se mne zítra Prorok zeptá, kde jsem byl, co mu odpovím? Měl bych mu říci, že jsem venku kradl? Ne, toto mu říci nemohu. Ale také mu nemohu lhát. Pokud řeknu pravdu, všichni mne začnou nenávidět, nazvou mne zlodějem a budu potrestán za to, že jsem kradl.“ A tak se muž rozhodl, že nepůjde krást a zbavil se tak tohoto zlozvyku. Příští den měl chuť napít se vína. Předtím, než se napil, řekl sám sobě: „Co bych měl říci Proroku, zeptá-li se mne, co jsem dělal během dne? Nemohu říci lež, avšak řeknu-li pravdu, lidé mne budou nenávidět, protože muslim nemá dovoleno pít víno.“ A tak se vzdal myšlenky na pití vína. Od té doby, kdykoliv muž přemýšlel, že udělá něco špatného, vzpomněl si na jeho slib, vždy říkat pravdu. Vzdal se všech zlozvyků, jeden po druhém, stal se dobrým muslimem a velice dobrým člověkem.

Pokud vždy říkáte pravdu, můžete být dobrým člověkem, dobrým muslimem, kterého Alláh má rád. Jestli Alláh – náš Stvořitel- je námi potěšen, odmění nás Rájem, což je místo štěstí a radostí.

SKUTEČNÝ PŘÍTEL

Příběh vypráví o tom, jak dva kamarádi přecházeli poušť. Během cesty došlo mezi nimi ke sporu a jeden kamarád dal tomu druhému pohlavek. Ten, jemuž pohlavek byl dán, se cítil ublížen a beze slova napsal do písku:

„Dnes mne můj nejlepší přítel pleskl do tváře.“

Pokračovali v cestě, dokud nenarazili na oázu, v níž se rozhodli vykoupat. Ten, který dostal dřívě facu, se znenadání začal topit a jeho kamarád ho zachránil. Když se uklidnil, napsal na kámen:

„Dnes mi můj nejlepší přítel zachránil život.“

Kamarád, jenž zachránil a pleskl svého nejlepšího přítele, se zeptal:

„Proč jsi to, že jsem ti ublížil, napsal do písku a nyní jsi psal na kámen“!

Druhý kamarád, usmívajíc se, odpověděl:

„Když nám přítel ublíží, měli bychom to napsat do písku, v němž to větry odpuštění zahladí. A pokud se stane něco významného, měli bychom to vyrýt do pamětního kamene v srdci, aby to žádný vítr nemohl smazat.“

NAUČTE SE PSÁT DO PÍSKU.

ŽEBRÁK

Šejch Said ibn Musfir vyprávěl následující příběh.....

Vycházel jsem z al-Harámu v Mekce, když jsem spatřil sedícího žebrajícího muže, jenž žádal kohokoliv, kdo prošel kolem. V tom okamžiku také kolem něj procházel muž, který zaparkoval svůj barevný Mercedes až příliš blízko Ka'bě, v určeném VIP parkování. Když vytáhl své klíče a alarm zazněl 'píp píp', žebrák pozvedl prst k nebi a řekl: „Prosím, pro potěšení Boží!“ Muž z Mercedesu se snažil ukončit tento okamžik a vyhnout se sahání do kapes a tak mu odpověděl: „Bůh tě zaopatří“! Žebrák mu na to řekl: „Cože! Myslel sis i jen na okamžik, že jsem si myslel, že ty jsi můj chleboďárce! Nežádám tě o tvé zaopatření, vím, že se Bůh o mě postará.“ Šejch Musfir pokračuje... Ti dva tam stáli a na okamžik zírali jeden na druhého, pak se okna barevného Mercedesu zavřela a ten muž odjel. Nedaleko seděla nuzná

africká sestra, která prodávala látky. Byla velmi pohnuta celou příhodou. Neměla moc, ale z toho co měla, vytáhla jeden rijál a vložila jej do rukou žebráka. Usmál se a odešel. Mezitím se muž z Mercedesu dusil vinou a nemohl pokračovat v jízdě. Obrátil auto a vrátil se zpět do místa, kde se celý příběh odehrál. Šejch Musfir řekl... Viděl jsem ho na vlastní oči, jak vytáhl ze svého kufříku 10rijálové bankovek, které chtěl dát tomu žebráku. Začal se po něm ohlížet napravo a nalevo, ale nemohl jej najít. Co měl tedy dělat? Už ty peníze vytáhl a chtěl je dát pro Boží potěšení a nezamýšlel je dát zpět. A tak našel nejbližšího člověka, který dle jeho souzení byl hodný těch bankovek a vložil je do jejího klína a odešel. Těch 10rijálů sedělo v klíně té sestry, která podarovala žebráka! (připravil Muhammad Alšarif)

Dodatek:

...slib a slova Boží, potvrzující pravdivost tohoto příběhu a malé připomenutí nám všem: **Dodržujte modlitbu a dávejte almužnu, neboť cokoliv dobrého pro sebe připravíte, to u Boha naleznete- a Bůh jasně vidí, co děláte (Baqara:110). A to, co vydáte dobrého, bude vám plně nahrazeno a nebude vám ukřivděno (Baqara:272)**

Přednášejte tedy z Koránu to, co je pro vás snadné, modlitbu dodržujte, almužnu dávejte a Bohu dobrou půjčku poskytněte! A co jste z dobrých skutků sami pro sebe si předem připravili, to naleznete u boha lepší a větší v podobě odměny. A Boha prostě za odpuštění, vždyť Bůh je odpouštějící, slitovný! (73:20)

Dodržujte modlitbu, rozdávejte almužnu a sklánějte se s těmi, kdož se sklánějí! (Baqara: 43)

Konejte dobré skutky, neboť Bůh miluje ty, kdož dobré skutky konají. (Baqara: 195)

Vy, kteří věříte, dávejte almužny z toho, co jsme vám uštědřili, dříve než přijde dne, kdy nebude ani obchodování, ani přátelství, ani přímluvy. A nevěřící jsou věru nespravedliví! (Baqara: 254)

ISLÁM ZA 20 CENTŮ

V jedné z londýnských mešit začal působit nový imám, který se do Londýna nedávno přistěhoval. Ke své cestě do mešity a zpět domu používal autobus – jezdil obvykle stejnou autobusovou linkou a za volantem autobusu viděl vždy stejnou tvář řidiče. Během jedné cesty, když si chvatně přepočítal vrácené peníze, imám zjistil, že mu řidič vrátil o 20 centů navíc. Ihned si pomyslel, že musí peníze vrátit, protože na ně nemá právo. Pak se ale ještě jednou zamyslel – jedná se přece o tak zanedbatelnou částku, která nikomu neprospěje, co je to 20 centů v porovnání se zisky dopravního podniku? Podnik tuto ztrátu ani nezaregistruje a já se budu muset prodírat mezi cestujícími až k řidiči. Řekl si: „Peníze si ponechám a budu to počítat jako dárek od Alláha.“

Když autobus zastavil a imám se chystal vystoupit, najednou mu to nedalo, strčil ruku do kapsy a peníze řidiči s vysvětlením vrátil. Řidič se peníze vzal, usmál se a hned se zeptal: „Nejste vy náhodou imámem pro tuto oblast? Už dlouho přemýšlím o tom, že bych se přišel podívat do zdejší mešity. Těch 20 centů jsem vám vrátil navíc schválně, abych viděl, jak budete reagovat. Abych věděl, jaký islám zde představujete. „ Když imám vystoupil z autobusu, vypověděly mu nohy službu. Musel se opřít o nejbližší sloup. Pohlédl k nebi a řekl: „ Ó Alláhu, dnes jsem málem prodal Islám za 20 centů.“ A začal plakat.

Dávejme si pozor, za jakou cenu Islám sami občas prodáváme. Nezapomínejme na to, že i malá lež, malá krádež a malý podvod zůstanou u Alláha zapsány v náš neprospěch. A že i tyto malé hříchy mohou jiné lidi odvést od našeho krásného náboženství. A že i malé dobré skutky, jako je milý úsměv, příjemné slovo a třeba uvolnění místa k sezení v autobuse naopak mohou někoho přivést k zájmu o Islám a převážit váhu skutků ve Dni soudu v náš prospěch.

Uvědomme si, že jsme chodícími reprezentanty Islámu, takže jsme přímo vystaveni bedlivým pohledům ostatních a kritickému hodnocení našeho chování.

NECH ZASCHNOUT SVŮJ HNĚV

Holčička Mariana byla celá šťastná, že jako dárek vyhrála čajovou soupravu modré bry. Druhý den ráno za ní přišla její kamarádka Julie, která si s ní chtěla hrát. Mariana nemohla, protože měla jít se svoji maminkou na procházku. Julie tedy poprosila Marianu, aby jí půjčila její soupravu na čaj, aby si mohla hrát sama na dvoře domu, kde bydlely. Ona jí svůj úžasný dárek nechtěla půjčit, ale když její kamarádka naléhala více a více, svolila. Když se vrátila z procházky, Marina zkoprněla, když uviděla svoji čajovou soupravu ohozenou na zemi. Chybělo několik hrníčku a podnos byl rozbitý. Brečící a nazlobená Marina si ulevila u svojí maminky: „vidíš mami, jak se ke mně Julie zachovala? Půjčila jsem jí moji hračku a ona se o ni nepostarala pohodila ji na zem.“ Úplně mimo sebe, Mariana chtěla jít do domu Julie, aby si to s ní vyříkala. Ale její maminka jí jemně řekla: „Dceruško, vzpomínáš si na ten den, kdy jsi šla ven ve tvých nových bílých šatech a auto, které jelo kolem, tě celou zacákal: Jakmile jsi dorazila domů, chtěla jsi ty šatičky okamžitě umýt, ale babička tě nenechala. Vzpomínáš si na to, co řekla babička? Řekla, že je třeba nechat bláto zaschnout, abychom pak mohli skvrnu snadněji odstranit. Stejně je to, dceruško, se vztekem, nech nejdříve svůj vztek zaschnout a poté bude mnohem snazší vše vyřešit.“ Mariana tomu moc nerozuměla, ale rozhodla se poslechnout radu své matky a šla se dívat na televizi. Za nějakou dobu zazvonil zvonek u dveří...byla to Julie, s balíčkem podpaží a hned začala: „Mariano pamatuješ si na toho nevychovaného kluka z vedlejší ulice, který nás často otravuje? Přišel za mnou, že si chce hrát, ale já jsem ho nenechala, protože jsem se bála o tvou čajovou soupravu,ale on se rozzlobil a zničil tvůj dárek, který jsi mi půjčila. Když jsem to pověděla mamince, ustaraná mě zavedla, abych Ti koupila jako náhradu stejnou soupravu. Doufám, že se na mě nezlobíš. Nebyla to moje vina!“ „Nic se neděje,“ řekla Mariana, „můj hněv už zaschl!! A zatímco objímala svoji kamarádku, chytila ji za ruku a a zavedla ji do svého pokoje, ab jí povyprávěla onu příhodu se šaty, co se zašpinily od bláta. Nikdy nejednej, když jsi pod vlivem vzteku. Vztek nás oslepuje a nenechává nás vidět věci, jaké ve skutečnosti jsou. Tak se vyhneš tomu, abys způsobila nespravedlnost, a získáš respekt ostatních pro svůj rozvážný a správný postoj vzhledem k těžkým situacím.

Vždy si pamatuj:

Nech zaschnout svůj vztek!

STVOŘIL BŮH ZLO?

Stvořil Bůh vše co je? Existuje zlo? Stvořil Bůh zlo?

Univerzitní profesor na velmi známé katedře vyššího učení vyzval své studenty s touto otázkou. „Stvořil Bůh vše co je?“ Jeden student odvážně odpověděl: „Ano, stvořil.“ „Stvořil Bůh vše?“ zeptal se profesor. „Ano pane, zajisté stvořil, „ odpověděl student. Profesor odpověděl: „Pokud Bůh vše stvořil, stvořil pak i zlo. A jelikož zlo existuje a podle zásad, které určují kdo jsme, pak můžeme předpokládat, že Bůh je zlý.“ Student utichl a nevěděl co odpovědět na profesorovu hypotetickou definici. Profesor, se sebou značně spokojen, se chlubil studentům, že opět prokázal, že víra je mýt. Další student se přihlásil a řekl: „Profesore, mohu se vás na

něco zeptat?“ „Samozřejmě,“ odpověděl profesor. Student se postavil a zeptal, „Profesore, existuje zima?“ „Jaká je tato otázka? Samozřejmě, že existuje. Nikdy ti nebyla zima?“ Studenti se začali jeho otázce chichotat. Mladý muž mu odpověděl: „Ve skutečnosti pane, zima neexistuje. Podle fyzických zákonů, to co považujeme za zimu je vlastně nepřítomnost tepla. Kdokoliv a cokoliv je možno studia, pokud má a nebo přenáší energii, a teplo je to, co činí tělo nebo hmotu mít nebo přenášet energii. Absolutní nula (-270,16 °C) je absolutní nepřítomnost tepla a při této teplotě se všechna hmota stává nehybnou a neschopnou reakce. Zima neexistuje. Vymysleli jsme toto slovo, abychom vyjádřili, jak se cítíme, když nemáme teplo.“ Student pokračoval: „Profesore, existuje temnota?“ Profesor odpověděl: „Samozřejmě.“ Student odpověděl: „Opět se pane mýlíte. Temnota jako taková neexistuje. Temnota je ve skutečnosti nepřítomnost světla. Můžeme zkoumat světlo, ale ne temnotu. Ve skutečnosti, můžeme použít Newtonův hranol na rozložení bílého světla na mnoho barev a zkoumat různé délky vln každé barvy. Nemůžete měnit temnotu. Jediný paprsek světla vnikne do temnoty a osvítil ji. Jak tedy můžeme vědět, jak temné jsou určité prostory? Měníme množství přítomného světla. Není tomu tak? Temnota je výraz používán člověkem k popsání toho, co se stane, když světlo není přítomno.“ Konečně se mladý student zeptal profesora: „Pane, existuje zlo?“ Teď už nejistý profesor odpověděl: „Samozřejmě, jak jsem již říkal. Vidíme ho každý den. Je v každodenních příkladech lidské nelidskosti. Je ve spoustě zločinů a násilí všude po světě. Tyto projevy nejsou nic jiného než zlem.“ Na to student odpověděl: „Zlo neexistuje, pane, nebo alespoň neexistuje samo o sobě. Zlo je jednoduše nepřítomnost Boha. Je to stejně jako temnota, a nebo zima, slovo, které člověk stvořil k popsání nepřítomnosti Boha. Bůh zlo nestvořil. Zlo je výsledek toho, když člověk nemá Boží lásku ve svém srdci přítomnu. Je to tak jako zima, která nastane, když zde není teplo, nebo temnota, která nastane, když zde není světlo.“ Profesor se posadil.

MÁTE VSTUPNÉ DO RÁJE?

Jednoho dne se Ibráhím ibn Adham pokoušel vstoupit do veřejných koupelí. Zřízenec koupelí jej zastavil a požádal o vstupné. Ibráhím svěsil hlavu a přiznal se, že nemá žádné peníze. Zřízenec mu odpověděl: „pokud nemáš peníze, nemůžeš vstoupit do koupelí.“ Ibráhím ibn Adham vykřikl a klesl k zemi horlivě naříkajíc. Kolemjdoucí se zastavil, aby jej utišil. Někdo mu nabídl peníze, aby mohl vstoupit. Ibráhím ibn Adham řekl: „Nepláči zde proto, že mi byl odmítnut vstup do koupelí. Když mě zřízenec požádal o vstupné, připomnělo mi to něco, co mě k pláči donutilo. Když mi není povoleno vstoupit do koupelí bez vstupného, jakou naději mám, že mi bude dovoleno vstoupit do Ráje? Co se mnou bude, pokud mě požádají: „Jaké dobré skutky sis přinesl? Co dobrého, hodnotného jsi udělala, abychom tě nechali vstoupit?“ Stejně tak jako mi bylo zabráněno jít do koupelí, protože jsem nezaplátil, určitě mi bude zabráněn vstup do Ráje, pokud s sebou na účtu nebudu mít dobré skutky. Toto je důvod mého pláče a naříkání.“ Při zamyšlení se nad svými vlastními životy a skutky, začali všichni posluchači plakat společně s Ibrahimem ibn Adhamem.

NEMOCNÝ MUŽ A SMRT

Při odchodu z ordinace se nemocný muž obrátil k doktorovi a řekl: „Pane doktore, bojím se smrti. Povězte mi, co je na druhé straně.“

Velmi potichu mu doktor odpověděl: „Nevím.“

„Jakto, že to nevíte? Vy, vy jste muslim a nevíte co je na druhé straně?“

Doktor držel kliku od dveří, ze kterých vycházel škrabající a fňukající zvuk. Když dveře otevřel, vyběhl z nich pes, který se na něj z veliké radosti vrhnul.

Doktor se pak otočil k pacientovi a řekl: „Všiml jste si mého psa? Nikdy předtím v této místnosti nebyl. Nevěděl, co je uvnitř. Nevěděl nic kromě toho, že jeho pán je tady a když jsem mu dveře otevřel, vyrazil beze strachu.

Vím jen velmi málo o tom, co je na druhé straně smrti, ale jistě vím jedno...vím,že můj Pán je tam, a to mi stačí.“

JESTLIŽE MUSÍTE VIDĚT, ABYSTE UVĚŘILI

Jedna mladší a starší ryba si společně proplouvali mořem. Narazili na velmi lákavou potravu na háčku. Mladší ryba se k němu rychle hrnula. „Stůj!“ řekla stará ryba. „K tomu háčku je připoutané lanko a to lanko vede k prutu rybáře. Ať to jíž vypadá, jak chce lákavě, není to nic jiného než potíže.“ A tak pluli spokojeně dále. Později se však ta mladší ryba vrátila k pochoutce na háčku. Neviděla ani lanko, ani prut a ani rybáře. Popravdě, všechno co viděla bylo jen moře a jelikož nic jiného neviděla, nevěřila, že něco mimo toto moře existuje. Tak si pořádně kousla. Háček ji uváznuv v tlamce a tu zčistajasna ji lanko táhlo z moře. Mladá pošetilá ryba teď již mohla vidět jak prut, tak i rybáře a i svět nad vodou.....

Jestliže musíte vidět, abyste uvěřili, mohlo by už být příliš pozdě!!!

NENÁVIST

Jedna paní učitelka se rozhodla hrát se svou třídou hru. Řekla dětem, aby si každé přineslo do školy igelitovou tašku a pár brambor. Každá brambora dostane jméno člověka, které to dítě nenávidí a pak (ty brambory) budou vloženy do igelitových tašek. Tedy počet brambor v tašce bude záviset na počtu lidí, které to dítě nenávidí. Když nadešel den hry, každé dítě s sebou přineslo tolik brambor, kolik lidí nenávidělo. Některé měly dvě brambory, jiné tři, zatímco některé až pět. Učitelka pak řekla dětem, že sebou budou nosit tu igelitovou tašku s brambory kamkoliv půjdou po celý jeden týden, a to i na toaletu. Dny utíkaly a děti si začaly stěžovat na nepříjemný zápach rozkládajících se brambor. Navíc ty, které měly 5 brambor musely nosit daleko těžší tašky. Nadešel konec týdne a dětem se velmi ulevilo, že jejich hra konečně skončila.

Učitelka se jich zeptala: „Jak jste se, při nošení těch brambor po celý týden, cítili?“ Děti si začaly stěžovat na potíže, kterými musely projít nošením těžkých tašek a páchnoucích brambor kamkoliv šli. Pak jim učitelka prozradila skrytý význam hry. Řekla jim: „toto je naprosto shodná situace s tou, kdy v srdci nesete nenávist k někomu. Puch nenávisti znečistí vaše srdce a ponese si jej kamkoliv půjdete. Pokud nedokážete tolerovat puch shnilých brambor na jeden jediný týden, dokážete si představit jaké to asi je mít puch nenávisti ve vašich srdcích po celý život?!

Poučení: Zbavte se jakékoliv nenávisti pro kohokoliv ve vašich srdcích, abyste nemuseli nosit hřích po celý život. Opuštění druhým je nejlepším postojem, který můžete zaujmout.

Naučte se odpouštět a zapomenout.

NEJEDNEJTE S HŘÍŠNÍKEM ZLE

Byl jednou jeden společník krále, jenž jej navštěvoval velmi často. Seděl vedle něj a říkal: „Zacházej s člověkem, který koná dobro, dobře a nejednej s hříšníkem zle, neboť jeho zlo je mu dostatečné.“ Jiný muž mu záviděl jeho postavení u krále a jeho dobrou řeč. Závistivý muž přišel ke králi a řekl mu: „Tvůj společník, který vedle tebe sedí, tvrdí, že ošklivě zapácháš.“ Král se jej zeptal: „Ale jak toto můžu potvrdit?“ Muž mu odpověděl: „Předvolej si jej a on

položí svou ruku na nos, jakmile se k tobě přiblíží.“ Král řekl: „Odejdi a já uvidím!“ Muž od krále odešel a pozval společníka krále na jídlo, které silně ochutil česnekem. Společník pojedl a pak šel jako obvykle za králem a řekl: „Zacházej s člověkem, který koná dobro dobře a nejednej s hříšníkem zle, neboť jeho zlo je mu dostatečné.“ Král mu řekl: „Pojď blíže.“ Muž popošel a zakryl si rukou svá ústa tak, aby král nemohl ucítit zápach česneku. Král si pomyslel: „Tento muž měl pravdu.“ Pak napsal dopis, který dal svému společníkovi. Král nikdy nepsal, pokud nechtěl někoho odměnit nebo mu dát dárek. Ale tento dopis byl napsán jednomu z jeho správců a obsahoval následující: „Až k tobě přijde nositel tohoto dopisu, zabij jej a stáhni z něj kůži. Pak vycpi kůži senem a pošli mi jej zpět.“ Později ten závistivý muž potkal společníka krále a zeptal se jej: „Co je to za dopis?“ Společník odpověděl: „Král mi dal dar.“ Závistivý muž se je zeptal: „Dal bys mi jej?“ Společník mu řekl: „Je tvůj“ Závistivý muž jej vzal a odnesl je ke správci. Správce mu řekl: „Tento dopis je nařízení od krále tě zabít a stáhnout z tebe kůži.“ Závistivý muž prohlásil: „Toto není můj dopis. Žádám tě ve jménu Božím, abys to u krále ověřil, před tím, než něco uděláš.“ Správce jej informoval, že zde nebudou žádné změny. Pak jej zabil, stáhl z něj kůži, vycpal ji senem a poslal zpět králi. Mezitím se společník krále jako obvykle navrátil ke králi. Král byl šokován a zeptal se jej: „Co se stalo s dopisem?“ Řekl: „Ten a ten mě potkal a požádal mě o něj a tak jsem mu jej dal.“ Král se zeptal: „Řekl jsi že zapáchám?“ Muž odpověděl: „Ne.“ Král se jej opět zeptal: „Tak proč si položil ruku přes svá ústa?“ Muž odpověděl: „Ten a ten mi dal jídlo, které mělo hodně česneku, a nechtěl jsem, abys jej cítil.“ Král pak prohlásil: „Měj jsi pravdu. Zlo hříšníka je mu dostatečné.“ Korán říká: „**Kdo zbožné skutky koná, sám pro sebe tak činí, však kdo zlé koná, sám proti sobě samému tak činí. Pán tvůj pak věru služebníkům svým nekřivdí.**“ (41:46)

KOHO MÁME POTĚŠIT

Před mnoha a mnoha lety žil muž jménem Luqmán. Nebyl to prorok, ale velice moudrý muž, který pocházel z Afriky. Byl chycen a prodán do otroctví do jiné země. Luqmán byl tak moudrý a respektovaný, že je po něm pojmenovaná sura 31 ve Svatém Koránu. Dával dobré rady svým dětem. Jeho rady jsou dobré pro všechny děti na světě i dnes.

Jednou řekl Luqmán svému synovi, „Ó synu! Nesvazuj své srdce, když vidíš jiné, jak se baví a libují si na tomto světě. Nebudeš mít zajisté úspěch. Nezaměřuj svou pozornost na to, co lidé řeknou. Místo toho si vždy řekni, jak vyhledat potěšení u Boha.“

Luqmán vždy chtěl, aby jeho lekce byly pamatovány a nikdy nezapomenuty. A tak přemýšlel. Potom řekl svému synu, aby jel na oslíkovi a tak syn uposlechl. Luqman ho následoval pěšky. Po určité vzdálenosti minuli skupinku lidí. Když viděli syna na oslu, jeden z té skupiny zvolal: „Jak nevychovaný a špatný to syn. Starý otec musí chodit pěšky, zatímco mladý si jede klidně na oslu! To není způsob, jak ukázat starému otci respekt.“ Otec i syn to slyšeli a tak mladý sestoupil z osla a pustil svého otce. Po nějaké době minuli jinou skupinu lidí. Když viděli otce jedoucího na oslu, nejstarší z té skupiny prohlásil: „Ó starče! To není způsob, jak vychovat svého syna. Necháš ho jít v horkém slunci, zatímco ty si pohodlně sedíš na oslu. A tak Luqmán zaměřil svou pozornost na to co lidé řekli. Slezl pomalu z osla a oba, otec i syn, šli před oslem. Popošli o nějaký kus dále. Lidé, kteří je viděli, zvolali: „Jak jste pošetilí, když jdete před oslem! Proč na něm nejedete?“ Luqmán a syn znovu poslechl, co lidé řekli. Sedli si oba na osla a pokračovali v jízdě, až přijeli k řece, kde byl postaven most na přejítí. Nějací lidé tam seděli poblíž. Viděli Luqmána a jeho syna, jak jedou na oslu a jeden z nich řekl: „Je to od vás velice nehezké vézt se na tak unaveném oslu. Tak malé zvíře jen ztěží unese všechn ten náklad. A tak Luqmán a syn na tuto radu opět slezli. Popojeli o nějaký kus dále.

Otec se půvabně a láskyplně podíval na svého syna a řekl mu: „Slyšel jsi a viděl jsi, co lidé řekli. To tě teď musí ujistit, že cokoliv uděláš či jakoukoliv cestou se pohneš, nikdy nebudeš

schopen potěšit všechny.“ Ukázal prsten na tekoucí řeku a dodal: „Člověk může postavit zeď skrze řeku. Zastaví tak proud vody. Ale není možné zastavit ústa lidí od kritizování.“

A podobné je to i v našem dnešním světě. Jazyk nemá kosti. Může mluvit bezmyšlenkovitě. Je tolik možností, kolik je lidí na zemi. Je velmi špatné nacházet chybu u jiného člověka. Ozvláště, když udělá i něco dobrého. Člověk se může cítit zraněný, když slyší všechny ty jazyky, které planě mluví, Vyvarovat se takovému tlachání se člověk musí naučit. Měl by se ukáznit a přemýšlet. Přemýšlením můžeme zjistit co je špatné a co užitečné. Když si je člověk jistý tím, co dělá, že je dobré pro jeho Pána, Všemohoucího Alláha, pak se nikdy nesmí bát jiných řečí.

PŘÍBĚH O CHLAPCI A KORÁNU

Byl jednou malý chlapec, který velmi obdivoval svého dědečka... Viděl jak jeho prarodič recituje každé brzké ráno Korán a chtěl dělat totéž...Jednoho dne mu řekl: Dědečku! Já bych rád četl Korán, ale většinou nechápu to, co čtu. A když se naučím ájat z paměti, tak brzy jej zapomenu. Jaký to má tedy význam pokračovat v učení Koránu? Děda požádal svého vnuka, aby došel s košem na uhlí k řece a dones mu vodu. Chlapec udělal, jak mu bylo určeno,ale voda po cestě vytekla. Dědeček se zasmál a řekl: „Asi ses dostatečně nesnažil. Zkus to podruhé.“ Vnuk se zase vydal pro vodu a tentokrát rychlými kroky...Ale výsledek byl stejný. „Dědečku, to, oč mě žádáš je nemožné.“ Starý muž odpověděl: „Do třetice jdu s tebou na tuto akci dohlížet.“ Chlapec byl rád, že bude moci svému milému dědečkovi dokázat názorně a prakticky, že to nelze uskutečnit. Utíkal co mu síly stačily a dorazil udýchaný s prázdným košem a najednou si všiml, že koš je krásně čistý a umytý. Moudrý stařec řekl: „Opravdu si myslíš, že tvá veškerá snaha přišla nazmar? A že ses ničemu nepoučil: Stejně tak je tomu s Koránem...Tím, že ho stále čteš a recituješ, ta se stáváš čistým zevnitř i zvenku i když nerozumíš všemu. Jak postupně budeš jednat a žít podle slov v Koránu, tak se ti jeho slova zaryjí v srdci a zapamatuješ si je.“

DVĚ SEMÍNKY

Dvě semínka ležela jedno vedle druhého v jarní pohnojené půdě. První semínko řeklo:“ Já chci vyrůst! Chci zapustit hluboko pode mne své kořeny proniknout svými klíčky ze zemské půdy! Chci rozvinout své jemné pupeny jako vlajky, které oznamují příchod jara...chci cítit teplo slunce na mé tváři a požehnání ranní rosy na mém okvěti.“ A tak vyrostlo.....

Druhé semínko řeklo: „Já mám strach. Jestli pošlu mé kořeny hluboko do země pode mnou, tak nevím, na co tam můžu v temnotách narazit. A jestli si budu razit cestu půdou směrem nahoru, tak si můžu zničit své jemné klíčky. Co když si nechám své pupeny otevřené a pokusí se je sníst slimák? A když rozkvetu přijde dítě a utrhne mě? Ne, je lepší pro mě čekat, až bude bezpečno.“ A tak čekalo.....

A hrabala okolo v jarní půdě slepice a a našla čekající semínko a okamžitě ho snědla.

Ti z nás, kteří odmítají riskovat a růst, budou spolknutí životem.

„A až dospěješ k rozhodnutí, spolehni se na Boha, neboť Bůh miluje ty, kdož na Něj se spoléhají.“

(Ali Imran: 159)

LEV A MOUCHA

Šejch Ibn Atá'alláh al-Iskandarí-necht' Alláh žehná jeho duši-řekl:

Člověk, který věnuje přílišnou pozornost tomuto životu, zatímco zanedbává přípravy na život příští, je jako ten, který je napaden lvem.

Představte si, že se lev připravuje vrhnout se na něj, když v tom okamžiku sedne tomu člověku moucha na nos. Pokud se ten muž zastaví, aby mouchu připlácnul místo toho, aby zastavil lva, nebude hlupák? Určitě musel ztratit smysly! Pokud by měl rozumu jen za váhu prášku, zajisté by věnoval pozornost bezprostředně hrozícímu útoku lva a jeho smrtícímu drápu, zatímco by ignoroval rušení pouhé mouchy.

Pokud se lidé budou více a více věnovat svým životům na tomto světě a budou zanedbávat život následující, pak to jen dokazuje, že jsou také hlupáci. Pokud by měli jen trochu porozumění, pochopení a rozumu, připravovali by se na život, který přijde po jejich smrti. Toto je jejich základní a konečná zodpovědnost. Za toto budou zodpovídat. Neměli by se moc zabývat záležitostmi materiálního zaopatření. Starost o materiální majetek v porovnání se starostí o duševní zdraví je jako starost o mouchu místo hrozícího útoku smrtícího lva.

STARÝ MOUDRÝ MUŽ

Bohatý muž požádal starého učence, aby zbavil jeho syna špatných návyků. Učenec tedy vzal mladíka na procházku zahradou. Z ničeho nic se zastavil a požádal chlapce, aby vytrhl mladinkou rostlinku co tu rostla. Mladík ji přidržel mezi palcem a ukazováčkem a vytrhl ji i s kořeny. „Teď vytrhni tuhle,“ řekl stařec a ukázal na guava strom. Mladík zabral a vytrhl ji i s kořeny. „Teď vytrhni tuhle,“ řekl stařec a ukázal na guava strom. Mladík popadl kmen a snažil se jej vytrhnout, ale strom se ani nehnul. „Je to nemožné,“ řekl námahou funící chlapec. „A stejně tak je to i se špatnými návyky,“ řekl stařík. „Když jsou mladé, je jednoduché je vytrhnout, ale když se uchyťí, už nemohou být vykořeny.“

Lekce u starého muže změnila život chlapce.

NESCHOPNOST DOSTATEČNĚ PODĚKOVAT

Sedmdesát let starý muž onemocněl neschopností vymočit se. Lékaři jej informovali, že bude muset podstoupit operaci. Stařík souhlasil, jelikož jeho stav mu způsoboval mnoho bolesti. Po operaci mu lékař přinesl účet. Stařík se na něj podíval a rozplakal se. Lékař se na něj podíval a řekl mu, pokud je účet příliš veliký, že by se pokusil s tím něco udělat. Stařík ale řekl: „Nepláču, protože nemám peníze, ale proto, že Alláh mě nechal močit po sedmdesát let a nikdy mi neposlal účet.“

„...A kdybyste chtěli spočítat projevy laskavosti Boží, nikdy je nespočítáte...“ (Ibrahím:34)

Alláh říká, že Jeho služebníci nikdy nebudou schopni spočítat jeho laskavosti/požehnání a ne tak za ně náležitě poděkovat. V Sahíhu od al-Bucháriho je zaznamenáno, že Posel Boží, necht' mu Alláh žehná a dá mír, pokorně žádal: „*Ó Alláhu! Všechna chvála náleží Tobě, bez schopnosti Ti dostatečně poděkovat, bez přání být kdy od Tebe odříznut, nebo bez pocitu bohatství od závislosti na Tobě, můj Pane!*“

Bylo zaznamenáno, že Prorok Dawúd, mír s ním, takto pokorně žádal: „*O Pane! Jak ti mohu náležitě poděkovat, když mé děkování Tobě je také Tvou laskavostí, jenž si mě obdaroval*“ Alláh Vznesený mu odpověděl: „*Teď jsi Mě dostatečně poděkoval, Dawude! Což znamená: Až uznáte, že Mě nikdy nebudete schopni dostatečně poděkovat.* (tafsír ibn Kathír)

ŠPATNÁ SLOVA

Mahmuúd byl velmi zbožný muž, ale nebyl velmi pohledný. Jednoho dne kráčel cestou, starajíce se sám o sebe, když tu najednou k němu přišla jedna žena a začala na něj volat různými jmény a nadávat mu. Tato žena tak pokračovala a Mahmúd ji trpělivě vyslyšel. Konečně, když skončila s nadávkami, Mahmúd ji pozdravil, usmál se a řekl: „a dobrý den také vám,“ a pokračoval na jeho cestě.

Proč se Mahmúd, zbožný muž takto zachoval? Protože věděl, že vše co řekla, byl pouze obraz jejího vnitřního já. Pokud použijete špatný jazyk, pouze tak všem dáváte najevo jak daleko pravdivě jste od Boha, jelikož vaše slova pravdivě jsou obrazem vašeho vnitřní já.

(sheich Muzaffer Ozak al-Džerráhi)

UTBA IBN GHAZWÁN

Utba, 300 mužů a několik žen (manželky a sestry vojáků) se za vlády Umara vydali na jednu vojenskou výpravu. Na muslimy totiž chtěli zaútočit Peršané a bylo nutné získat město al-Ubulla, které bylo významným centrem zásobování. Výpravě jednoho dne došly zásoby a proto Utba vyslal několik mužů hledat jídlo. Jeden z nich našel v nějaké stodole dva velké koše. V jednom byly datle a ve druhém drobná bílá zrníčka pokrytá žlutou slupkou. Donesl je do tábora, ale všechny upozornil, že to může být jed připravený nepřítelem, takže se všichni najedli jen datlí. Večer uviděli, že se jeden kůň přiblížil ke koši se zrníčky a začal je žrát. Chtěli ho zabít, aby ještě zachránili jeho maso, protože si mysleli, že se stejně otráví. Jeho majitel ale řekl, že počká až do rána. Druhý den ráno byl kůň úplně zdravý a v pořádku. Jedna žena řekla, že slyšela, že jedy se zničí vařením. Rozhodli se proto trochu zrní uvařit. Ženy ho dlouho vařily a pak řekly: “Pojďte se podívat, slupka se odloupla a už je to jen bílé zrní.” Muslimové tedy dali zrní na talíř, vyslovili nad ním jméno Boží a jedli. Teprve později se dozvěděli, že to, co jedli, se jmenuje rýže.

Díky Bohu, že nám dává tolik různých rostlin k jídlu.

CESTUJÍCÍ VE VLAKU

Dnešní příběh se odehrává ve vlaku. Jednoho dne odjížděl vlak z nádraží jako každý den, a jedním z cestujících byl i velmi vážený a respektovaný šejch Waqúr, který nastoupil do vlaku jako poslední. Hledal místo, kde by si mohl sednout a tak otevřel dveře prvního kupé a pozdravil cestující v něm. Byli to malé děti, které si hrály a když je uviděly, měly radost, protože se šejchem vešlo i neuvěřitelné světlo, které vyzařoval. Šejch se zeptal: “Mohu si přisednout k vám?”, děti mu odpověděly, že člověk jako on, by měli nosit na rukách, ale oni jsou malé děti, pohyblivé a obávali se, že omezí jejich pohyb. Proto mu naznačili, aby zkusil v dalším kupé, určitě bude vítaný. A tak šejch vešel do dalšího kupé, kde našel tři mladé lidi, zřejmě maturanty, kteří mezi sebou diskutovali a rozebírali testy z matematiky či fyziky. Měli tam kalkulačku, pravítka a jiné pomůcky. Šejch je pozdravil a maturanti pociťovali radost, když uviděli tak vznešeného člověka. Šejch požádal o volné místo. Odpověděli mu: “my jsme velmi potěšeni, že chcete s námi sedět, ale obáváme se, že vás budeme rušit naším křikem a vy nás možná omezíte v naší debatě, a my potom neodmaturujeme. Zkuste raději v jiném kupé, určitě vás všichni uvítají.” A tak pozdravil cestující v dalším kupé, kterými byli zřejmě novomanželé, protože se k sobě velmi zamilovaně. Požádal je o volné místo. I oni byli nadšení, když viděli tak respektovaného vzácného šejcha. I oni ho slušně odmítli z obavy, že by je mohl omezit, A tak opět zkusil další kupé, kde seděli mladí lidé okolo třicítky, zřejmě obchodníci, neboť mluvili o podílových fondech, o svých plánech ve světě obchodu. I oni, i když jim byli nadšení, ho odmítli, protože nechtěli být vyrušováni. V dalším kupé našel rodinu - matku a otce s dětmi, kde nebylo skoro žádné místo k sezení. Pozdravil je, ale

nezeptal se, jestli si může přísednout. Ale rodiče přikázali dětem, aby si sedli k nim a uvolnili místo pro šejcha. Šejch si k nim přísedl a tak spolu cestovali, až vlak na chvíli zastavil. Vešel prodavač jídla a šejch koupil každému ze svých přísedících, co si vybrali. Spolucestující byli překvapeni. A koupil pro ně džus a potom, když přišel kolportér prodávající noviny, koupil matce květy a otcovi noviny s názvem: „Jak můžeš vyzývat k islámu“ a dětem knihu: „Víra pro děti“. Cestující byli úplně překvapeni. Vlak se pohnul dál až zastavil v cílové stanici, kde šejcha vítala celá armáda a samotný generál ho přivítal a požádal ho, aby byl hostem jeho krále. Šejch požádal, jestli by i tato rodina jeho spolucestujících nemohla jít s ním. Král souhlasil. Ostatní cestující ve vlaku v tomto momentě velmi litovali, že nepohostili předtím tohoto šejcha. A tato rodina bydlela v luxusním paláci s jídlem a nápoji jaké si jen kdo může přát. Znáte tohoto šejcha? Doufám, že ano, je to náš din - náboženství, islám. A těmi cestujícími jsme my sami. Nikdo z nás nemůže říct, že by se mu nelíbil islám, ale šejtán nás vždy oklame a pod jeho vlivem odkládáme dobré skutky. Děti potřebují hraní, jsou příliš malé na dodržování islámu, studenti odloží dodržování islámu po testech, mladí novomanželé odloží islám o několik roků, když trochu zestárnou a obchodníci na volný čas, kterého mají strašně málo. A takto šejtán pracuje, a odklání nás od islámu a radí odložit skutky „až když budeme mít čas. Ale roky přibývají a častokrát povíme: uděláme a mnohokrát život končí a my jsme neudělali nic. Skončí slovy vznešeného Koránu: "a dám jim zbloudit a vzbudím v nich vášně a nařídím jim, aby uřezávali uši dobytku, a nařídím jim, aby hyzdili stvoření Boží! Ten, kdo si bere satana jako ochránce místo Boha, ten utrpí ztrátu zjevnou."“(sura Ženy 4:119, 120)*Příběh je převzat z pátečního kázání ze Slovenska.*

O LOSU

S děkováním Bohu trvá jeho požehnání Abú Ghassán žil šťastně a spokojeně ve svém novém domě se synem Ghassánem a bohabojnou manželkou Umm Ghassán. Umm Ghassán předtím, než se provdala za Abú Ghassána, žila trpělivě a skromně v malém pokojíčku v podnájmu. Dnes, po 4 letech manželství, přivedla na svět dvojčata, které pojmenovali Hasan a Imtinán. Alláh obdařil jejich otce malým obchodem, kde prodával boty a malou dílničkou, kde je opravoval. Jeho žena byla dobrá paní domu a vychovatelka dětí a držela se slov Koránu: **Budete-li vděční, rozmnožíme pro vás dobré (14:7)**

Štěstí přichází prací, ne loterií

Člověk nikdy neví, co mu přinese další den, tak Abú Ghassán začal pomalu šetřit a shromažďovat peníze. Každý den ráno vstal a pilně pracoval. Jednou však jeho pozornost upoutal hlas prodavače losů, který dokázal mluvit tak přesvědčivě, že se lidé zastavovali: „Tento rok se koná velká loterie!! Život je loterie!! Brzo proběhne slosování o 5 miliónů!! Šťastlivče, štěstí se na tebe usměje jen za pár korun!!“

Šajtán nikdy neodpočívá

Abú Ghassán se obvykle dokázal odpoutat od takových šajtanských myšlenek, ale tentokrát lakota udělala své a tiše a nenápadně převzala nad Abú Ghassánem moc. Začal si opakovat: „5 miliónů!!! To je příležitost, kterou nesmím propásnout! Zaplatím jen 50 a štěstí mi otevře vrátka dokořán. Ruko, jdi do kapsy a vytáhni těch 50, to je klíč ke štěstí!!“ Abú Ghassán šel za prodavačem: „Prodej mi ten los a Bože dej, ať vyhraju hlavní cenu!“ Místo Božího jména měl však říct ŠAJTÁNE, protože Alláh nepřikazuje, aby lidé konali něco špatného a nespravedlivého. Nechce, abychom v loterii vyhráli něco, co jiní vydělali potem a úsilím.

Dobrému patří dobré

Abú Ghassán zapomněl, že blahobyť přichází jedině jedněmi dveřmi a že Alláh přijímá pouze to, co je dobré. Koupil los s číslem 456789. Šajtán mu ještě více zamotal hlavu tím, že šťastná

čísla začínají čtyřkou a pak následují ostatní čísla. „Losíčku můj milý, buď v osudí na tom správném místě. Vyhraju, vyhraju první cenu a za nepatrnou částku, pouhých 50!! Vždyť můj úmysl je dobrý. Alláh vyslyší moji modlitbu, ó Bože, nedopusť aby vyhrál někdo jiný!! Ať všechno patří jen mě - peníze, domy, auta! Ó Bože, vyslyš mě!“ Tak si sám pro sebe opakoval Abú Ghassán

.Los číslo: **4 5 6 7 8 9**

Víme, co je halál a co harám

„Ó Bože, ještě jsem o tom nemluvil s Umm Ghassán. Ona je velice dobrá a bohabojná, přijímá pouze halál. Nemá ráda loterii a losy, jednou to nazvala prokletím. Ale tentokrát to pro ni bude velké překvapení. Moje číslo losu je neuvěřitelné - 456789!“ Tak uvažoval Abú Ghassán, když za ním do dílny vešel soused Abú Jásir, jehož pohled za oknem upoutal Abú Ghassán líbající los. „Co je s tebou člověče, že líbáš los? Abú Ghassáne, víš přece, že je to harám. I kdybys za svou výhru postavil mešitu, školu nebo pomáhal těm, kteří to potřebují.

„Dobro zůstane s dobrým

Abú Ghassán na to nevraživě a cynicky odpověděl: „Já tohle všechno vím. Teď mi ještě řekneš, že Alláh je dobrý a přijímá jen dobré - ale já? Co jsem vlastně udělal tak špatného?? Nikoho jsem nezabil, nic jsem neukradl! Jedna a jedna jsou dvě a peníze jsou peníze - to je lidský princip. Budu činit pokání, vydám se na hadž! A potom budu jako nevinné dítě, jak to říkáte vy - bohabojní!“ Abú Jásir opustil dílnu, aniž by dokončil rozhovor. Abú Ghassán zůstal ve svých snech, v opojení čekal na bližící se losování. Osudí se roztočilo a Abú Ghassán zjistil, že los s číslem 456789 vyhrává první cenu

.Závist i pro harám

Srdce Abú Ghassána poskočilo a odplulo do říše snů. Všichni svésili hlavy, jen jeho zůstala pyšně vztyčená. Všechny losy byly rázem bezcenné, kromě losu prodavače bot. Los Abú Ghassána zářil neskutečnou září nesrovnatelnou s září hvězd. „Jak jsi sladký, můj losíčku, 5 miliónů v hotovosti, teď dostanu 5 miliónů v hotovosti. Už si jdu pro ně, běžte mi všichni z cesty!“ Všechny oči na něj hleděly závistivě, jako by říkaly: „Svět je tvůj, Abú Ghassáne. Všechno co si budeš přát budeš mít a můžeš si dělat, co chceš. Můžeš bydlet v nejlepším domě, pořídíš si obchod s botami. Nikdo ti dnes není roven.“

Majetek zaslepuje

Abú Ghassán se vztyčenou hlavou a širokým úsměvem na líci si pospíšil do pokladny a volal: „Já, já jsem vyhrál první cenu! Dejte mi moje peníze! Jsem nejšťastnější člověk na světě, svět je můj! Novináři, vyfoťte mě, ať je moje fotka na první straně novin! Já jsem Abú Ghassán! Zblázním se z těch peněz! Já! Já!“ Opravdu se choval jako blázen, blázen bez konkurence...první v zisku, ale i v bláznovství. Klidně pokračoval v hříchu, všechno mu bylo jedno, nemyslel na nic, kromě peněz.

Šajtánovo dílo

Ani se neptejte, jak byla Umm Ghassán smutná, když se dozvěděla, co se stalo a přečetla si titulky v novinách. Pod fotkou Abú Ghassána bylo napsáno - obyčejný prodavač bot vyhrál první cenu v loterii. Vybavovala si jeho fotku v soudném dni, s nápisem na jeho tváři: PEKLO. To bude den, kdy nepomůže člověku ani jeho majetek ani děti, cenu budou mít jenom dobré skutky. Teď Abú Ghassán sedí uprostřed pokoje vedle hromádky peněz, chvíli je hladí, chvíli počítá, chvíli líbá. Říká: „Budu cestovat, obchodovat, koupím mnoho losů, budu mít paláce, hedvábí, krásné oblečení, pohodlí!“

Lidem se zdá krásné jen to, po čem touží

Den ještě neskončil a Abú Ghassán prodal veškeré vybavení své dílničky a nakonec i dílnu. Šel za sousedem Abú Jásirem a žádal ho o vrácení dluhu. Domů se vrátil celý šťastný, s velkým majetkem, který získal bez námahy a potu. Nakonec si z peněz udělal hromádku a obešel ji sedmkrát. Jeho žena Umm Ghassán plakala kvůli jeho směšnému chování, ale on ji

jenom řekl: „Všichni sousedi ti budou závidět, koupíme si všechno nové, budeme šťastní, pojď, pojď, budeme tančit!“

Jíst ze zakázaného je haram

Zpozorněl, když uviděl velké slzy na obličeji své ženy. Zasmál se jako blázen a řekl: „Cožpak jsi nesnila o cestě k moři, o cestách na ta nejkrásnější místa? Raduj se se mnou a připrav všechno na cestu. Vychutnáme si naše štěstí a bohatství. Není boha kromě Alláha.“ Na to mu Umm Ghassán řekla: „Jak se jen můžu radovat z cizích peněz, odtržených od cizích úst? Tyto peníze jsou pro mne harám! Každé sousto z nich nás povede do pekla! Můžeš jít sám třeba až na konec světa a tyhle prokleté peníze si vezmi sebou. Alláh nám pomůže a nebudeme žít v harámu.“

Bláznova fantazie staví vzdušné zámky

Umm Ghassán se s ním odmítla rozloučit, když si vzal část peněz sebou a větší část zanechal v domě. Odešel s hlavou v oblacích směrem k autobusovému nádraží a lidé ho závistivě sledovali, jako by říkali: „Jsme všichni tví sluhové, jen rozkazuj!“ Byl jako ve snu, král bez království. Když nastoupil do autobusu, sladce se usmál, jako by se pozdravil se svými sny. Ale co je s Abú Jásirem?? Znenadání přijíždí na své motorce k autobusu, z čela mu stéká pot a už z dálky křičí: „Abú Ghassáne, vystup, nejezdí nikam!“

Alláh byl s ním

Abú Ghassán rychle vystoupil a málem omdlel, když uslyšel, co mu řekl Abú Jásir: „Pojď hned domů, zachraň svou ženu a děti. Závada na elektrických rozvodech způsobila požár. Tvoje žena na poslední chvíli vytáhla děti z domu, ale celý dům hoří. Sedni si za mě na motorku, zajedeme pro sanitku!“ Abú Ghassán měl pocit jako by mu těžké kovové kladivo tlouklo do hlavy. V okamžiku se člověk s první cenou stal prvním nešťastníkem.

Neztrácejte naději na Alláhovo milosrdenství

Peníze ztratil - shořely. Dílna byla prodaná a i šajtán ho opustil, jako by mu říkal: „Neproklínej mě! Jen sám sebe!“ V okamžiku ho jeho sny o štěstí opustily. Omdlel. Když otevřel oči, uviděl Abú Jásira, jak mu utírá čelo a slzy: „Nebud' smutný, Abú Ghassáne, co je dáno Alláhem, nikdo nemůže změnit. Jemu patří chvála v každém případě. Uzdraví se ti žena i děti. Alláh přijímá pokání svých služebníků, obrať se k němu, vždyť on odpouští všechny hříchy.“ Abú Ghassán stiskl ruku svého souseda a přes vzlykot řekl s pohledem upřeným k nebi: „**Není božstva kromě Tebe, sláva budiž Tobě! Věru jsem patřil k nespravedlivým!**“ (Korán 21:87) Někdy je pro muslima lepší chudoba, protože bohatství kazí člověka. Šajtán nikdy neodpočívá, a proto bychom nikdy neměli přestávat žádat od Alláha ochranu. Šajtán lidem namlouvá, že dosáhnout štěstí skrze haram. Ale štěstí není v majetku, ale v bohabojnosti. Muslim by se měl poradit s dobrými a učenými lidmi, když chce udělat něco, o čem má pochybnost zda je to halál nebo harám.

Soused musí svému sousedu poradit, když vidí, že dělá hřích, tak jak to udělal Abú Jásir. Muslim se nesmí radovat, když někdo z jeho blízkých získá něco nepovoleným způsobem, ale musí být smutný, jako byla Umm Ghassán, když Abú Ghassán vyhrál v loterii. Když muslim získá majetek, neměl by se chovat hrubě k ostatním lidem, jako to dělal Abú Ghassán. Když má muslim - hříšník majetek, který získal nedovoleným způsobem, není mu dovoleno, aby se tímto způsobem živil, jak to řekla Umm Ghassán manželovi - tvůj majetek je pro mě harám. Z majetku získaného nedovoleným způsobem Alláh odstraní požehnání a halál majetek může zmizet spolu s haram majetkem, jak se stalo v případě požáru Abú Ghassánova domu. Muslim musí konat pokání Alláhu kvůli vykonaným hříchům a z neštěstí, které ho potká si musí vzít ponaučení, tak jako se kál Abú Ghassán, když řekl: „**Není božstva kromě Tebe, sláva budiž Tobě! Věru jsem patřil k nespravedlivým!**“ (Korán 21:87)

ZKOUŠEJ ZNOVU A ZNOVU

Timur! Amir Timur byl veliký mongolský král. Byl to jeden z nejstatečnějších a největších válečníků svých dob. Dobil a přemohl polovinu světa, který byl znám v oněch časech. Jeho statečnost byla veliká. Tuto statečnost se učil od mravenců. Toto je jeho vlastní příběh. Jednou vedl Timur bitvu, ale v té bitvě byl poražen. Musel utéct do hor, aby si zachránil život. Když našel bezpečné místo k úkrytu, unavený a hladový se tiše posadil, pozorující malé věci okolo sebe. Zpozoroval pracujícího mravence, jak nese zrníčko rýže o mnoho větší než mravenec samotný. S tímto nákladem se snažil přelézt stěnu, ale zrnko mu spadlo. A tak se vrátil zpět, zvedl to zrnko a zkusil to znovu. Začal přelézat stěnu. Ale opět mu zrnko spadlo a mravenec se opět vrátil pro svůj náklad. Neztrácel statečnost. Snažil se znovu a znovu. Král spočítal, že se snažil třicet třikrát než se mu povedlo to zrnko přenést. A tak si odnesl ponaučení. Člověk ztrácí svou statečnost. Je slabý a musí růst být silný. Takto povzbuzen, šel najít a posbírat své uprchlé vojáky a důstojníky. Znovu vystavěl armádu a bojoval další bitvu, kde vyhrál. Poté měl jeden úspěch za druhým. Naučil se neztráct odvalu. Neustálá snaha je klíč k úspěchu. Mravenci vědí své. Člověk se musí učit. Nikdy neztrácej odvahu. Islám učí pravdivý význam života. Učí lidskou bytost nepropadat zoufalství a beznaději. Každý se musí těžce snažit a dosáhnou lepších výsledků v životě. Svatý Korán nás učí: "**Člověku se jen toho, oč usiloval, dostane, že výsledek jeho úsilí bude viděn a potom plnou odměnou bude odměněn**".(53:39-41)

MATKA MUČEDNÍKŮ

Už jste slyšely milé děti o básničce al-Chansa?

Jmenovala se Tumázir bint Amr. Byla to významná žena svého kmene Banú Sulejm. Narodila se v době džáhilíje, před příchodem Islámu. Byla typickou představitelkou svého kmene, svým chováním i zvyky - jak dobrými tak i špatnými. O islámu nic nevěděla ani neslyšela. Zabývala se recitací básní a vyprávěním hrdinských příběhů o Arabech. S ostatními básníky uměla dobře diskutovat a pomáhala svému kmeni během válek proti nepřátelům. Povzbuzovala válečníky k boji, protože jak bylo v té době zvykem, bitva začínala výměnami názorů a kláním básníků.

Al Chansa před přijetím Islámu

Jednou se stalo, že její bratr Sahr padl v boji. Začala ho oplakávat a dlouho držela smutek. Oblékala si černé oblečení z hrubé vlny a zvala k sobě ženy, aby jim četla své smutné verše, ve kterých truchlila nad svým bratrem. Nakonec jej oplakávali všichni, trhali si oblečení i vlasi, drásali si obličej. Někdy se procházela po kopcích a horách, vzpomínala na bratra, plakala a recitovala básně o jeho chabrosti, vznešenosti a slávě. V básních popisovala jeho sílu a mládí. Opěvovala bratrovu hrdost, obětavost, vytvořila z něj obraz nebojácného hrdiny, který porazí každého válečníka a před kterým se i hory třesou, který zabíjel i divokou zvěř a vykonával nemožné věci. Takové byly city básničky al-Chansy v době džáhilíje. Bylo to naprosto běžné pro její dobu. Zнала válku a pomstu, znala báje, uctívání model a kultury osobností, ale ctíla také dobré zvyky své doby: pohostinnost, poskytnutí pomoci v nouzi, upřímnost, věrnost, čestnost.

Islám mění chování al-Chansy

Mezi arabskými kmeny se začalo šířit učení Islámu a lidé jej přijímali po skupinách. Měnili své zvyky a chování, které měli v době džáhilíje. Teď byli důstojní a vznešení, pozvedla se a změkla jejich srdce. Lidé, kteří přestoupili na Islám, respektovali jeho příkazy a vznešené cesty vedoucí k bratrství a dobrým skutkům pro dobro všech. Muslim nemyslí pouze na sebe, ale i na dobro ostatních muslimů. Také al-Chansa se změnila poté, co přijala islám. Začala

pomáhat ostatním muslimům a změnil se její pohled na život a svět, který je kolem nás. Už si nemyslela, že život končí smrtí, a že je to konec člověka. Teď už věděla, že Alláh Vznesený lidi po smrti znovu oživí v Soudný den, a že budou spočítány jejich skutky. Ti, kteří konali dobré skutky půjdou do Ráje, který je rozlehlý jako země i nebe a tam zůstanou na věky. Pokud však činili špatné skutky, budou patřit Peklu a tam zůstanou určenou dobu. A proto už al-Chansa neoplakávala mrtvé, tak jako svého bratra, protože islám zakazuje sténání nad mrtvými, trhání oblečení a drásání obličejů jako znamení smutku. Islám doporučuje trpělivost, prosby (dua) s přáním, aby mrtvému bylo dobře na Onom světě. Alláh Vznesený otevřel srdce al-Chansy a ona se stala upřímnou věřící a věřila v Alláha jako Stvořitele a v Mohameda (NMBŽ) jako v Jeho proroka a posla dobré zprávy pro všechny lidi. Ukazuje lidem správnou cestu životem, cestu dobra a upozorňuje, aby se nedostali na cestu zla. A to je poselství Islámu - být poslušní Alláhu a Jeho poslu.

Vše je Alláhova vůle

Protože al-Chansa byla neobyčejně inteligentní, správně pochopila Islám a jeho nařízení a celá nadšená se poddala své víře. Cítila štěstí, které naplnilo její srdce, byla spokojená a klidná. Už ji nic neznepokojovalo, žádná bída či neúspěch, protože věřila, že nic se neděje náhodou, ale vše je jen přání a vůle Alláha. Nikomu se nemůže přihodit něco dobrého nebo špatného, aniž by to nebyla vůle Alláha. Al-Chansa četla Korán (súra Al Tawba): **Rci: „Budeme postiženi jenom tím, co nám Bůh připsal a On naším je Pánem a nechť na Boha se věřící spoléhají!“** (9:51) Qul lan jusíbaná illá má kataba Alláhu laná huwa mawlaná wa ala lláhi faljatawakalli l-mu'mínún.

Význam slov Koránu vstoupil do její duše. Dobrá znalost jazyka jí umožnila pochopit, že jsou to skutečně Boží slova, slova Stvořitele vesmíru. Lidé, i kdyby se snažili sebevíc, nikdy nemohou stvořit nic podobného. Poslouchala hadísy (výroky) Božího Posla a v nich objevila čistou pravdu a vyzvání ke službě Alláhu. Bohabojnost zaujala největší místo v jejím srdci a úplně se poddala Boží vůli. V jednom hadithu, který Posel Boží řekl Ibn Abbásovi, když byl ještě dítě (neměl ani 10 let) řekl: **„Učím tě synu slovy. Spolehni se na Alláha, on tě povede. Spolehni se na Alláha, on ti poskytne pomoc v nouzi, když o ni budeš chtít žádat, žádej pouze Alláha. Když se budeš ptát, ptej se Alláha. Musíš vědět, že i kdyby ti všichni chtěli uškodit, nic se ti nestane, kromě toho, co Alláh připustí. A kdyby ti všichni chtěli dát něco dobrého, nic z toho nedostaneš, kromě toho, co ti Alláh určí!“**

Proč byla Al Chansa spokojena se svým životem? Protože všechno co se stane, je Alláhem určeno. Už se neohlížela na smrt. Vzpomněla si, co dělala, když byl zabit její bratr - plakala, trhala si šaty! Slíbila Alláhu poté, co ji otevřel srdce k Islámu, že pošle všechny své čtyři syny do džihádu, aby bojovali na správné Boží cestě, aby chránili Islám a domy muslimů, aby šířili víru islámu a vymýtili mnohobožství a nevědomost. Buď zvítězí nad nepřáteli, nebo padnou na Boží cestě. Povzbuzovala své syny, aby vstoupili do vojsk muslimů pod vedením Saada Ibn Abi Waqqáse, který se vydal do Iráku, aby se svým vojskem bojoval proti Peršanům a zničili uctíváče bohů ohně a konání zakázaného. Synové al-Chansy si pospíšili a přidali se k obrovskému vojsku a ona je doprovázela a povzbuzovala slovy k neochvějnosti a statečnosti. Připomněla jim Boží odměnu pro neochvějné: **Vy, kteří věříte! Bud'te neochvějní a povzbuzujte se k neochvějnosti! Bud'te pevní a bojte se Boha snad budete blažení!** (3:200) Připomněla jim také odměnu Alláha na Onom světě pro mučedníky (šahídy): **A nepokládej ty, kdož na stezce Boží byli zabiti, za mrtvé! Naopak, oni jsou živí a u Pána svého odměnu svou užívají.** (3:169) A také hadíth Posla Božího: **„Na Soudném dni přijde šahíd a rána mu bude krvácet a bude z ní vycházet vůně mošusu.“ Pak dodala: „Šahídovi je odpuštěno vše, co učinil zakázaného.“** A tak v synech povzbudila touhu bojovat i za cenu života. Upozornila je také na zbabělý útok a připomněla jim Boží slova:

Vy, kteří věříte! Když se na pochodu střetnete s nevěřícími, neobracejte se k nim zády! A kdokoliv se k nim v ten den obrátí zády s výjimkou toho, kdo obrátí se k jinému boji

nebo se vzdálí, aby se připojil k jinému oddílu, ten uvalí na sebe hněv Boží a útlkem jeho se stane peklo a jak hnusný je to cíl konečný! (8:15-16) Takto al-Chansa učila své syny pravdě a pevné víře, takže si přáli vstoupit do bitvy tak, jako žíznivý za horkých letních dnů dychtí po studené vodě. Když byli ještě dětmi, kojila je mlékem, láskou a něžností a teď je chránila čistým islámským učením. Pokud je mléko potravou pro tělo, islámské čisté učení je potravou pro duši a mysl. Její synové byli poslušní v dětství i v mládí. Nikdy ji nezklamali. Oblékli svou zbroj a vydali se do boje.

Bitva Al Qádisíja

Velitel vojska Saad ibn Abi Waqqás přijel se svými muži do al-Qádisíje - jednoho malého města v Iráku. Rozmístil muže podle své strategie a připravil se na střet s Peršany. Odehrála se velká bitva, která trvala několik dní. Každým dnem se zvětšoval počet padlých a raněných na obou stranách. Peršané používali mnoho slonů, kteří se s lehkostí prodírali přes muslimské vojsko. Svými mohutnými nohama drtili muslimské bojovníky, na hřbetech nosili perské válečníky, kteří stříleli na muslimy z luku a vrhali na ně oštěpy. Pro muslimy to byla těžká bitva, ale nevzdávali se. Bojovali udatně, vzpírali se Peršanům svými těly a silným duchem. Vymýšleli léčky, jak by nepřátelům nejlépe vzdorovali a zbavili se slonů, nebo jak by jejich zbraně mohly proniknout tlustou kůží mohutných zvířat. Jakmile se totiž někdo ke slonovi přiblížil, ten jej chobotem odhodil nebo ušlapal. Takto padlo mnoho statečných a odvážných mužů, kteří se pokusili probít až ke slonům a neuspěli. Nakonec se však muslimům přece jenom podařilo vymyslet léčku. Oblékli velbloudy do zvláštního brnění a pokryli jim hlavy štíty, takže působili zastrašujícím dojmem. Sloni se jich skutečně polekali a přestali útočit. Teď se mohli ke slonům přiblížit a svými oštěpy bojovníci a mířili na jejich oči. Sloni zpanikařili. Prchali zpět a rozšlapávali své vlastní vojsko, které šlo za nimi. Zahynulo mnoho Peršanů. Sloni se dali na úprk až k Eufratu, kde uvízli v bahnitěm dně a utonuli i s muži, které nesli na svých hřbetech. Muslimové si uvědomili jejich slabosti a využili ji k útoku ze všech stran. Nastala rozhodující část bitvy, která trvala den a noc. Bylo slyšet řinčení zbraní, ržání koní a takbír hrdinných muslimů. Druhého dne, když Peršané zjistili, že zahynul jejich vojevůdce, dali se na zběsilý útěk, aby si zachránili alespoň holé životy. Tisíce Peršanů zde ztratily život.

Co znamenal konec bitvy pro al-Chansu?

Válka skončila. Muslimové byli šťastni, že jim Alláh dal vítězství. Začali vyhledávat své mrtvé, aby je s úctou pohřbili a raněné, aby je ošetřili. Když posbírali všechny padlé, zjistili, že mezi nimi jsou všichni čtyři synové al-Chansy. Báli se jí to říci. I jejich vojevůdce to ranilo a přemýšlel, jakou bolest tato zpráva al-Chanse způsobí. Báł se, aby neupadla ve smutek, který zažila, když zemřel její bratr. Až později za ni vyslal skupinu muslimů, aby jí řekli o osudu jejich synů. Jakmile je spatřila, vyšla jim naproti, protože každého dne ošekávala zprávy z bojiště. Zeptala se jich a oni odpověděli: „Tví synové paní...“ v tom je přerušila: „neptala jsem se na své syny, ale řekněte mi, jak dopadla bitva?“ „zvítězili jsme a donutili je k útěku“ odpověděli na otázku. Na to ona řekla: „Chvála Bohu, je to Boží dar.“ Dále pokračovala v otázkách: „Bojovali mí synové čestně anebo byli zbabělí a vystrašení?“ Odpověděli: „Tví synové patřili mezi nejstatečnější z našich válečníků. Nebojácně bojovali proti nepřátelům. Jejich takbír byl nejhlasitější, takže dodávali kuráž ostatním. Jsme pyšní na ně i na jejich matku, která je porodila a vychovala k lásce k Bohu a k obětavosti. Jsou poctěni, že obětovali život v boji za Alláha.“ Pak Al Chansa řekla svá proslulá slova: „Chvála Alláhu, který je uctil džihádem a že se stali mudžáhidy. Doufám, že mě Alláh spojí s nimi v Ráji, abychom spolu užívali jeho náklonnosti a milosrdenství.“ Ani slzu neuronila, ani černé oblečení nenosila, vlasy si nerval, obličej nedrásala. Pronášela tato svá slova smíšená s Boží vůlí a s hrdostí na činy svých synů. Taková byla Al Chansa, vzor pro každou muslimskou matku, jedinečný vzor ženy své víry. Vychovala své syny jako správné muslimy, kteří se postavili k obraně Islámu A proto je Alláh vybral, aby byli v Jeho blízkosti, aby byli mezi

těmi, kdo si užívají Boží milosti a náklonnosti a aby přebývali v ráji: **A nepokládej ty, kdož na stezce Boží byli zabiti, za mrtvé! Naopak, oni jsou živí a u Pána svého odměnu svou užívají a radují se z toho, co Bůh jim z přízně Své uštědřil, a radují se, že ti, kteří je následují, avšak dosud se k nim nepřipojili, nemusí se ničeho obávat a nebudou zarmouceni.** (3:169,170) Toto je spravedlivý a pravdivý slib mudžáhidům na Alláhově cestě. Kdyby takoví hrdinové nebojovali pro domy muslimů, muslimové by neměli takovou moc a slávu, brzy by nepřátelům podlehlí a oni by obsadili jejich území. Ať se Alláh smiluje nad Al Chansou a jejími syny - hrdiny. Jsou nejlepším vzorem oddanosti Bohu. Jejich matka byla nejlepší učitelkou hrdinů. Proto si vysloužila svou přezdívku „Matka mučedníků - UMM ŠUHADÁ“.

Ponaučení

Islám ruší špatné zvyky a posiluje dobré. Muslim nemyslí jen na sebe, ale i na ostatní muslimy, na dobro, které je čeká. Smrt není konec, existuje druhý - posmrtný život, buď v Ráji nebo v Pekle. Muslim neupadá do zoufalství, protože ví, že všechno co se děje, je vůle Alláhova. Musí být trpělivý a vděčný Bohu za všechno. Džihád - boj na Alláhově cestě svými životy, má velký význam v šíření Islámu, a proto ho máme milovat, abychom si zasloužili jeho nezměrnou odměnu. Jídlo je potrava pro tělo, víra v islám - aqída - je potravou pro duši a mysl. Nevěřící obětují vše, aby zničili muslimy a Islám. Muslim se nesmí vzdávat, ale musí bojovat a obětovat všechno, co je ku prospěchu Islámu. Muslim musí být spokojen s v;lí Alláha a musí doufat v odm2nu za všechno nešt2stí, které ho postihne. Islám nebude sílit, pokud jeho následovníci nebudou dávat pozor na své domovy a jejich obranu.

PROČ BŮH DOVOLÍ UTRPENÍ

Proč Bůh dovolí utrpení a bolest na tomto světě?

Tady je jeden z příběhů a nejkrásnějších vysvětlení.

Jednoho dne přišel muž k holiči nechat se ostříhat a upravit vous. A když holič začal dělat svou práci, rozpovídali se spolu o všech možných událostech a zajímavých věcech až se dotkli tématu Bůh.

Holič říká : “ Já v Boha nevěřím. ”

Zákazník : ” A proč ? ”

Holič : ” Kdyby Bůh byl , nedovolil by na světě tolik utrpení a bolesti . Musíš jít ven na ulici a uvědomit si realitu. Proč lidé trpí v nemocech a proč jsou opuštěné děti? Jen těžko si můžu představit milujícího Boha, který toto všechno dovolí. ”

Druhý muž se zarazil, zamyslel se, ale nechtěl odpovídat a rozpoutat hádku. Když holič dokončil svou práci , zaplatil a odešel . Na ulici uviděl muže s dlouhými špinavými vlasy , s neupraveným špinavým vousem , celkově vypadal nečistý a nepěstěný.

Muž se vrátil zpět do kadeřnictví a řekl holiči : “ A víš co? Holiči neexistují. ”

Holič na to : “ Co to říkáš ? Já jsem holič, já jsem tady, právě jsem na tobě pracoval. ”

Muž na to : “ Ne, kdyby byli holiči, nebylo by na ulici takových špinavých, dlouhovlasých lidí s neupravenými vousy. ”

Holič vzkřikl : “ Holiči jsou !! Toto se děje, když ke mne lidé nepřijdou!! ”

Muž na to : “ Vidíš ? Přesně !! Tak to je ONO !! Toto se děje, když lidé k Bohu nepřijdou a nehledají u Něj pomoc. Proto je tolik utrpení a bolesti na světě !! ”

PŘIROVNÁNÍ TUŽKY

Když jednou jeden muž vyrobil tužky, vzal si je stranou, než je uložil do krabičky.

“ Je pět věcí, které byste měly znát, než vás pustím ven do světa. ” řekl jim.

”Vždy na ně pamatujte, nezapomeňte je a budete ty nejlepší tužky, jaké jen mohou být.”

Zásada 1. : ” Budete moci udělat spoustu ohromných věcí, ale jen pokud se necháte držet v nějakých rukou.”

Zásada 2. : ” Budete zakoušet bolestivé ostření, ale budete to potřebovat, aby jste se staly lepšími tužkami.”

Zásada 3.: ” Budete schopny opravit své chyby, které uděláte. ”

Zásada 4. : ” Nejdůležitější část z vás bude vždy to , co je uvnitř .”

Zásada 5. : ” Na kterýkoli povrch budete použity, vždy musíte zanechat stopu.

Za jakýchkoli podmínek musíte pokračovat psát.

Tužky rozuměly a slíbily ,že si to zapamatují a šly do krabičky se záměrem ve svých srdcích.

Nyní si zaměňte místa s tužkami, vždy na to pamatujte a nikdy nezapomeňte a stanete se nejlepšími lidmi, kteří jen mohou být.

1.: ”Budete schopni dělat spoustu ohromných věcí, ale jen pokud vložíte svou důvěru v Alláha.”

2. : „Budete zakoušet bolestivé ostření čas od času, když půjdete různými problémy, ale budete to potřebovat, aby jste se stali lepšími osobnostmi.”

3. : ” Budete moci opravit jakoukoli chybu, kterou uděláte. ”

4. : ” Nejdůležitější částí ve vás bude vždy to, co máte uvnitř. “

5. : “ Ať půjdete kamkoliv , musíte zanechat svou stopu.

Nezáleží na situaci v jaké se ocitnete, musíte pokračovat ve svých povinnostech.

Po porozumění a zapamatování pokračujeme v našich životech na této zemi, majíc tak smysluplný záměr v našich srdcích.

ŽIVOT JE JAKO PEČENÍ KOLÁČE

Malý chlapec si stěžuje babičce, jak jde všechno špatně. Škola, rodinné problémy, zdravotní problémy, starosti s přáteli atd.

Babička zatím peče koláč. Ptá se svého vnuka, jestli by chtěl svačinu a on samozřejmě přikývne, že ano.

“ Tady máš olej na pečení, “ říká vnukovi.

”Babi, fuj! ”

” A co takhle pár syrových vajec, ”

“ Uf, babi!!”

“No tak chtěl bys potom nějakou mouku nebo prášek do pečiva?”

“ No tak, babi, to je všechno fuj !!”

Na to babička odpoví:

„Ano všechny tyto věci se zdají být špatné samy o sobě, ale když se dají dohromady tím správným způsobem, vytvoří perfektní a chutný koláč.”

A s životem je to nejinak. Mnohokrát se divíme, proč nás nechává jít tak obtížnými a zlými časy. Ale Allah ví, že když dá všechny věci do Jeho pořádku, tak vždy pracují dobře. My Mu jen musíme věřit a nakonec vznikne něco nádherného.

Allah slyší všechny naše du'a a kdykoliv chceš mluvit, On poslouchá a slyší. On je vševídnoucí a vševědnoucí.

Když se tě zeptají služebníci Moji na Mne, věz, že jsem blízko a že odpovím na prosbu prosícího, když mne poprosí. Necht' však na výzvu Mou odpoví a necht' ve Mne věří - snad půjdou cestou správnou (2: 186)

NÁHRDELNÍK

Ibn Radžab v dalším příběhu vypráví o služebníku, kterému došly prostředky, zatímco byl v Mekce. Stal se moc vyhladovělý a byl na pokraji smrti z hladu. Jeden den, jak putoval v okolí Mekky, našel drahý náhrdelník. Dal ho do jeho rukávu a namířil si to k mešitě. Na jeho cestě se střetl s mužem, který ohlašoval, že ztratil náhrdelník. Chudý muž později řekl, "Zeptal jsem se ho, aby mi ho popsal a on tak perfektně učinil, nenecháváje prostor k pochybám. Dal jsem mu ten náhrdelník bez odměny za něj." Řekl jsem, "O Alláhu, dal jsem pro Tebe, tak mi to nahraď něčím lepším." Šel k oceánu a započal cestu v malé lodi. Uběhla pouze chvíle, když přišla bouře se silnými větry narážejícími do lodi. Loď se rozbila na kusy a muž byl donucen se přilnout na kus dřeva. Větry byly divoké, pohánějící ho zleva doprava.

Konečně byl vyplaven na břeh ostrova. Našel tam mešitu plnou modlících se lidí a tak se k nim přidal. Našel papíry s částmi Koránu na nich napsanými. Začal z nich recitovat. Ostrované se ho zeptali, "Ty čteš Korán?" Přitakal jim. Oni řekli, "Uč naše děti Korán." Tak je začal učit a bral výplatu za jeho služby. Jeden den ho viděli psát a zeptali se, "Naučíš naše děti psát?" Opět odpověděl souhlasně a začal je učit za výplatu.

Krátký čas nato mu řekli, "Je tady mezi námi osiřelá dívka, jejíž otec byl dobrý muž. Vzal by sis ji?" Souhlasil ke sňatku a později vyprávěl, "Vzal jsem si ji a zjistil, že měla na sobe přesně ten stejný náhrdelník. Řekla, že její otec ho ztratil v Mekce a muž ho našel a navrátil mu ho. Řekla, že její otec vždycky prosil Boha, když padal tváří na zem, aby jeho dcera byla požeňána manželem, jako byl onen čestný muž. Potom jsem ji zpravil, že ten čestný muž jsem byl já."

"Ó Alláhu, já jsem Ti ho dal, abys mi jej nahradil tím, co je lepší."

Pokud něčeho, kvůli Alláhu, pak nám to Alláh zajisté nahradí něčím, co je ještě lepší, na tomto, nebo na onom světě.

Tahar Ben Jelloun: *Tati, co je to rasismus?*

Z francouzského originálu *Le racisme expliqué a ma fille*, vydaného v roce 1999 nakladatelstvím Seuil v Paříži, přeložili **Anna a Erik Lukavští**. Úvodní slovo **Josef Šmejkal**. Redakce Josef Šmejkal.

Předmluva

Když jsem šel 22. února 1997 se svou dcerou protestovat proti Debrého návrhu zákona o vstupu a pobytu cizinců ve Francii, napadlo mě napsat tento text. Má desetiletá dcera mi kladla spoustu otázek. Chtěla vědět, proč manifestujeme, co znamenají některé slogany, jestli má cenu pochodovat ulicemi a protestovat atd.

Takhle jsme začali mluvit o rasismu. Vzpomněl jsem si na její otázky a úvahy a začal jsem zpracovávat text. Nejprve jsme si ho přečetli spolu. Musel jsem jej skoro celý přepsat. Musel jsem změnit složitá slova a vysvětlit obtížné pojmy. Znovu jsme si to přečetli v přítomnosti jejích dvou kamarádek. Jejich reakce byly velmi zajímavé. Vzal jsem je v úvahu ve verzích, které jsem zpracovával později.

Tento text byl přepsán nejméně patnáctkrát. Potřeba jasnosti, jednoduchosti a nezaujatosti. Chtěl bych, aby byl přístupný všem, i když jej věnuji především dětem mezi osmi a čtrnácti lety. Jejich rodiče si to mohou přečíst také.

Vyšel jsem z principu, že boj proti rasismu začíná u výchovy. Můžeme vychovat děti, ale ne dospělé. Proto byl tento text vymyšlen a napsán s péčí pedagoga.

Chtěl bych poděkovat přátelům, kteří byli tak laskaví a přečetli si tento text a dodali mi k němu své poznámky. Děkuji také Mérieminým přítelkyním, které pomáhaly při tvorbě otázek.

„*Tati, co je to rasismus?*“

„Rasismus je dosti rozšířené chování, které se objevuje v každé společnosti a které se v některých zemích stalo bohužel běžnou záležitostí, protože se stává, že si ho neuvědomujeme. Je založen na nedůvěře, a dokonce na pohrdání lidmi, kteří mají jiné fyzické a kulturní rysy, než jsou ty naše.“

„Když říkáš, že se objevuje v každé společnosti, myslíš tím, že je to normální?“

„Ne. Když je nějaké chování běžné, neznamená to, že je normální. Člověk má většinou sklon nedůvěřovat někomu, kdo je jiný než on, třeba cizinci; takové chování je stejně staré jako člověk sám; je univerzální. Dotýká se nás všech.“

„Jestli se to dotýká všech, mohla bych být taky rasista!“

„Zaprvé, dítěti není rasismus vlastní. Dítě se nerodí jako rasista. Jestliže mu rodiče nebo blízcí nevloží do hlavy rasistické myšlenky, není důvod, proč by se jím měl stát. Jestli ti například namluví, že jsou ti, co mají bílou kůži, nadřazení těm, co mají kůži černou, a ty vezmeš tohle tvrzení vážně, mohla by ses chovat rasisticky vůči černochům.“

„Co je to být nadřazený?“

„To je třeba víra v to, že když máme bílou kůži, jsme zákonitě chytřejší než někdo, kdo má jinou barvu kůže, černou nebo žlutou. Jinak řečeno fyzické rysy lidského těla, které nás odlišují jedny od druhých, v sobě neobsahují žádnou nerovnost.“

„Myslíš, že bych se mohla stát rasistou?“

„Stát se rasistou je možné; všechno závisí na výchově. Je lepší to vědět a snažit se jím nebýt, lépe řečeno přijmout myšlenku, že každé dítě nebo každý dospělý může být jednou schopný cítit odpor a chovat se odtažitě vůči někomu, kdo mu nic neudělal, ale kdo vypadá jinak než on. To se děje často. Každý z nás může udělat jednou zlé gesto, mít špatný pocit. Člověk, kterého moc dobře neznáme, nás rozčiluje, myslíme si, že jsme lepší než on, máme vůči němu pocit nadřazenosti nebo podřazenosti, odmítáme ho, nechceme ho za souseda jen proto, že jde o někoho odlišného.“

„Odlišného?“

„**Odlišnost** je opak podobnosti, toho, co je stejné. První zjevná odlišnost je pohlaví. Muž se cítí být jiný než žena. A naopak. Když se jedná o tuhle odlišnost, obvykle tu existuje přitažlivost.

Jinak je to u člověka, o kterém říkáme, že je jiný, má jinou barvu kůže než my, mluví jiným jazykem, má jinou kuchyni než my, má jiné zvyky, jiné náboženství, jiný způsob života, jinak slaví svátky atd. Je odlišnost, která se projevuje fyzickým zevnějškem (postavou, barvou kůže, rysy obličeje atd.), a pak odlišnost v chování, ve způsobu myšlení, ve víře atd.“

„Rasista tedy nemá rád jazyky, jídlo, barvy, které nejsou jeho?“

„Ne tak docela; rasista může mít rád a učit se jiné jazyky, protože to potřebuje pro svou práci nebo pro své koníčky, ale může mít negativní a nespravedlivý názor na lidi, kteří těmito jazyky mluví. Stejně tak může odmítnout pronajmout pokoj cizímu studentovi, třeba Vietnamci, a přitom rád chodí na jídlo do asijských restaurací. Rasista je ten, kdo si myslí, že všechno, co je až moc jiné než on, ohrožuje jeho klid.“

„Rasista se cítí být ohrožený?“

„Ano, protože má strach z toho, kdo mu není podobný. Rasista je někdo, kdo trpí komplexem méněcennosti a nadřazenosti. Vyjde to nastejno, protože jeho chování, jak v jednom případě, tak i v druhém, bude pohrdlivé.“

„Má strach?“

„Lidská bytost si potřebuje být něčím jistá. Nemá moc ráda to, co by mohlo narušit její jistoty. Má sklon nedůvěřovat něčemu novému. Často máme strach z toho, co neznáme. Máme strach ze tmy, protože nevidíme, co se nám může stát, když jsou světla zhasnutá. Cítíme se bezbranní, když stojíme tváří v tvář něčemu neznámému. Představujeme si hrozné věci. Bezdůvodně. Nemá to logiku. Někdy nemáme důvod mít strach, a přesto se bojíme. Marně si to vysvětlujeme, jednáme, jako kdyby existovala skutečná hrozba. Rasismus není něco správného a rozumného.“

„Tati, jestliže je rasista člověk, který má strach, předseda politické strany, která nemá ráda cizince, musí mít strach pořád. Přesto vždycky, když se objeví v televizi, mám strach já! Křičí, vyhrožuje novinářům a praská do stolu.“

„Ano, ale tenhle politik, o kterém mluvíš, je známý svou agresivitou. Jeho rasismus se vyjadřuje pomocí násilí. Hlásá špatně informovaným lidem falešná tvrzení, aby dostali strach. Využívá strachu lidí, někdy reálného. Například jim říká, že přistěhovalci přijíždějí do Francie, aby pobírali rodinné příspěvky a nechali se bezplatně léčit v nemocnicích. To není pravda. Přistěhovalci dělají často práce, které Francouzi odmítají. Platí jejich daně a platí příspěvky sociálního zabezpečení; mají právo na lékařskou péči, když onemocní. Jestliže bychom zítra, nedej Bože, vypudili všechny přistěhovalce z Francie, ekonomika téhle země by se zhroutila.“

„*Chápu. Rasista má bezdůvodně strach.*“

„Má strach z cizince, z toho, koho nezná, zejména když je ten cizinec chudší než on. Nebude důvěřovat spíš africkému dělníkovi než americkému miliardáři. Nebo ještě lépe, když přijede arabský emír na prázdniny na Azurové pobřeží, je přijat s otevřenou náručí, protože ho neberou jako Araba, ale jako boháče, který přijel utratit peníze.“

„*Co je to cizinec?*“

„Slovo cizinec pochází ze slova cizost, které znamená zvenčí, odjinud. Označuje člověka, který není z rodiny, který nepatří ke klanu nebo kmenu. Je to někdo, kdo přichází z jiné země, ať už blízké, nebo daleké, někdy z jiného města nebo jiné vesnice. Tak vzniklo slovo **xenofobie**, které znamená nepřátelský k cizincům, k těm, co přicházejí z ciziny. Dnes znamená slovo cizí něco neobvyklého, velmi odlišného od toho, co jsme zvyklí vidět. Synonymum je slovo podivný.“

„*Když jedu za kamarádkou do Normandie, jsem cizinka?*“

„Pro místní obyvatele určitě ano, protože přicházíš odjinud, z Paříže, a jsi Maročanka. Vzpomínáš si, jak jsme jeli do Senegalu? Pro Senegalce jsme byli také cizinci.“

„*Ale Senegalci se mě nebáli a já jich také ne!*“

„Ano, protože maminka a já jsme ti vysvětlili, že se nemusíš bát cizinců, ať jsou bohatí, či chudí, malí, či velcí, bílí, či černí. Nezapomeň! Jsme vždycky něčí cizinci, to znamená, že jsme vždycky pokládáni za cizince tím, kdo nemá stejnou kulturu.“

„*Řekni, tati, pořád jsem nepochopila, proč rasismus existuje vlastně všude.*“

„Ve velmi starých společnostech, takzvaných primitivních, se člověk choval podobně jako zvíře. Kočka si nejdříve ze všeho označí své území. Jestliže se jiná kočka, nebo jiné zvíře, pokusí ukrást její jídlo nebo se ho pomalu zmocnit, kočka, která se cítí být doma, se brání a chrání si své území drápy. Člověk je taky takový. Rád se dívá na svůj dům, svou zemi, svůj majetek a bije se, aby si je udržel. To je normální. Rasista si myslí, že cizinec, ať je jakýkoli, mu vezme jeho majetek. Proto mu instinktivně nedůvěřuje, nepřemýšlí o tom. Zvíře se bije jen tehdy, když je napadeno. Ale člověk někdy útočí na cizince, aniž by měl ten cizinec v úmyslu se čehokoli zmocnit.“

„*A ty si myslíš, že je to společné pro všechny společnosti?*“

„Společné a dost rozšířené ano, normální ne. Člověk takhle jedná už dlouho. Je příroda a pak kultura. Jinak řečeno je instinktivní chování, bez přemýšlení, bez uvažování, a promyšlené chování, to, které jsme získali výchovou, školou a uvažováním. Tomu říkáme kultura, v protikladu k přírodě. S kulturou se učíme sžít společně; učíme se hlavně, že nejsme jediní na světě, že existují jiní lidé s jinými tradicemi, jinými způsoby života a že jsou stejně tak platné jako ty naše.“

„*Když mluvíš o kultuře jako o výchově, rasismus teda může taky vzejít z toho, co se učíme...*“

„Člověk se nerodí rasistou, ale stane se jím. Je dobrá a špatná výchova. Všechno záleží na tom, kdo vychovává, ať už je to ve škole, nebo doma.“

„*Takže zvíře, které nikdo nevychová, je lepší než člověk!*“

„Řekněme, že zvíře nemá předem stanovené pocity. Člověk naopak má to, čemu se říká **předsudky**. Soudí ostatní dřív, než je pozná. Myslí si, že ví předem, čím jsou a za co stojí. Často se mýlí. Jeho strach pochází odtud. Aby člověk bojoval se svým strachem, je někdy donucen válčit. Víš, když říkám, že má strach, nesmíš si myslet, že se třese strachy; naopak jeho strach vyvolává agresivitu; cítí se ohrožen a útočí. Rasista je agresivní.“

„*Války jsou tedy kvůli rasismu?*“

„Některé ano. V první řadě stojí touha vzít si majetek druhých. Rasismus nebo náboženství se využívá k podnícení lidské nenávisti, k tomu, aby se lidé nenáviděli, i když se ani neznají. Existuje strach z cizince, strach z toho, že mi vezme dům, práci, ženu. Nevědomost posiluje strach. Nevím, kdo je ten cizinec, a on zase neví, kdo jsem já. Podívej se například na naše sousedy. Dlouho nám nedůvěřovali, až do dne, kdy jsme je pozvali na večeři. Tehdy si uvědomili, že žijeme jako oni. V jejich očích jsme přestali vypadat nebezpečně, ačkoli pocházíme z jiné země, z Maroka. Tím, že jsme je pozvali, zahnali jsme jejich nedůvěru. Mluvili jsme spolu, trochu lépe jsme se poznali. Společně jsme se smáli. To znamená, že jsme se společně cítili dobře, zatímco předtím, když jsme se potkávali na schodech, jsme se skoro ani nepozdravili.“

„*Takže abychom bojovali proti rasismu, musíme se navzájem zvát!*“

„To je dobrý nápad. Naučit se navzájem se poznat, mluvit spolu, společně se smát; snažit se ukázat, že máme často stejné starosti, stejné problémy, to by mohlo rasismus zahnat. Také cesta může být dobrým prostředkem, abychom lépe poznali ostatní. Už Montaigne (1533-1592) nabádal své krajany k cestování, k pozorování odlišností. Pro něj byla cesta nejlepším prostředkem, aby se náš mozek utkal a vypiloval s mozkem druhého‘. Poznat ostatní, abych poznal lépe sám sebe.“

„*Rasismus existoval vždycky?*“

„Ano, od počátku lidské existence, v různých podobách podle doby. Už ve velmi dávné době, prehistorické době, době, kterou jeden spisovatel nazval ‚válkou ohně‘, na sebe muži útočili primitivními zbraněmi, pouhými klacky, kvůli území, chýši, ženě, zásobám jídla atd. Opevnili tedy své hranice, nabrousili své zbraně ze strachu, aby nebyli napadeni. Člověk je posedlý svou bezpečností, což někdy vyvolává to, že se obává svého souseda, cizince.“

„*Rasismus je válka?*“

„Války mohou mít různé důvody, často ekonomické. Ale kromě toho se některé války vedou ve jménu domnělé nadřazenosti jedné skupiny nad druhou. Tenhle instinktivní pohled můžeme překonat přemýšlením a výchovou. Aby se toho dosáhlo, musí se člověk rozhodnout, že už nemá strach ze souseda, z cizince.“

„*Co teda máme dělat?*“

„Učit se. Vzdělávat se. Přemýšlet. Snažit se všechno pochopit, zajímat se o všechno, co se týká člověka, kontrolovat své prvotní instinkty, pudy...“

„*Co je to pud?*“

„To je snažit se o něco bez přemýšlení. Z tohoto slova vzniklo slovo odpuzování, což konkrétně znamená odrazení nepřítel, vyhnání někoho ven. Odpuzování znamená také odpor. Vyjadřuje velmi negativní pocit.“

„*Rasista je ten, kdo vyžene cizince ven, protože je mu odporný?*“

„Ano, vyhodí ho, i když mu nic nehrozí, jen proto, že se mu nelíbí. A aby tenhle násilný čin ospravedlnil, vymýšlí si argumenty, které se mu hodí. Někdy se odvolává na vědu, ale věda nikdy rasismus neospravedlnila. Nutí ji říct cokoli, protože si myslí, že mu věda poskytne solidní a nepopíratelné důkazy. Rasismus nemá žádné vědecké základy, i když se lidé snažili použít vědu k ospravedlnění svých **diskriminačních** názorů.“

„*Co tohle slovo znamená?*“

„To znamená oddělení jedné sociální nebo etnické skupiny od ostatních, s kterou se hůř nakládá. To je jako kdyby například ve škole vedení rozhodlo, že sloučí do jedné třídy všechny černé studenty, protože si myslí, že jsou tyhle děti méně inteligentní než ostatní. Naštěstí tahle diskriminace v našich školách neexistuje. Existovala v Americe a Jižní Africe. Když je nějaká etnická nebo náboženská komunita donucena žít izolovaně od ostatní populace, tvoří se to, čemu se říká **gheto**.“

„*To je vězení?*“

„Gheto je jméno jednoho malého ostrůvku naproti Benátkám, v Itálii. V roce 1516 byli benátské Židé posláni na tenhle ostrov, oddělení od ostatních komunit. Gheto je druh vězení. V každém případě je to diskriminace.“

„*Jaké má rasista vědecké důkazy?*“

„Žádné, ale rasista věří, nebo předstírá, že věří, že cizinec patří k jiné rase, rase, kterou považuje za nižší. Ale naprosto se mýlí, existuje jedna rasa, a to je všechno, nazvěme ji lidský rod nebo lidský druh v protikladu k zvířecímu druhu. Jsou druhy psů a druhy dobytka. V psích druzích jsou odlišnosti tak významné (mezi německým ovčákem a jezevčíkem), že je možné definovat rasy. To není možné pro lidský druh, protože lidé jsou si rovni.“

„*Ale tati, přece se říká, že je někdo bílé rasy, jiný černé nebo žluté, říkali nám to často ve škole. Pani učitelka nám řekla, že Abdou, který pochází z Mali, je černé rasy.*“

„Jestli to tvoje učitelka opravdu řekla, tak se mýlí. Je mi líto, že ti to musím říct, vím, že ji máš moc ráda, ale zmýlila se, a myslím, že to ani neví. Poslouchej mě dobře: lidské rasy neexistují. Existuje lidský druh, ve kterém jsou muži a ženy, barevní lidé, velcí nebo malí lidé s různými a různorodými schopnostmi. A pak je několik zvířecích ras. Slovo rasa nesmí být používáno, když chceme mluvit o tom, že jsou lidé rozdílní. Slovo rasa nemá vědecké opodstatnění. Bylo používáno, aby nadhodnotilo účinky zjevných, tzn. fyzických rozdílů. Nemáme právo opírat se o fyzické rozdíly - barvu kůže, postavu, obličejové rysy -, abychom hierarchicky rozdělili lidstvo, tzn. abychom si mysleli, že existují nějakí lepší lidé vzhledem k těm, které bychom zařadili do nižší třídy. Jinak řečeno nemáme právo si myslet a hlavně namlouvat, že jen proto, že máme bílou kůži, máme více kvalit než

barevný člověk. **Navrhuj, abychom už nepoužívali slovo rasa.** Bylo už tolikrát zneužito zlými lidmi, že by bylo lepší, kdybychom ho nahradili slovy lidský druh. Lidský druh je tedy složený z různých odlišných skupin. Ale všichni muži a všechny ženy na Zemi mají v žilách krev stejné barvy, ať mají rudou, bílou, černou, hnědou, žlutou nebo jinou kůži.

„Proč mají Afričané černou kůži a Evropané bílou?“

„Tmavé zabarvení kůže je dáno pigmentem, který se nazývá **melanin**. Tenhle pigment mají všechny lidské bytosti. Ale organismus Afričanů ho tvoří větší množství než organismus Evropanů nebo Asiatů.“

„Takže můj přítel Abdou tvoří více...“

„Melaninu, to je jako barva.“

„Tvoří tedy více melaninu než já. Vím taky, že máme všichni červenou krev, ale když máma potřebovala krev, doktor řekl, že máš jinou skupinu.“

„Ano, je několik **krevních skupin**: jsou čtyři, A, B, 0 a AB. Ti, co mají skupinu 0, můžou dávat krev všem. Ti, co mají skupinu AB, můžou dostat krev od kohokoli. To nemá nic společného s otázkou nadřazenosti a podřazenosti. Rozdíly jsou v kultuře (jazyku, zvycích, rituálech, kuchyni atd.). Vzpomeň si, mámě dala krev Tam, její vietnamská přítelkyně, i když je tvoje matka Maročanka. Mají stejnou krevní skupinu. A přesto mají odlišnou kulturu a nemají stejnou barvu kůže.“

„Takže když bude jednou můj maliský kamarád potřebovat krev, budu mu ji moct dát?“

„Jestliže máte stejnou krevní skupinu, tak ano.“

„Kdo je to rasista?“

„Rasista je ten, kdo si pod záminkou, že nemá stejnou barvu kůže, stejný jazyk, ani stejný způsob slavení svátků, myslí, že je lepší, řekněme nadřazený tomu, kdo je jiný než on. Stále si tvrdošíjně myslí, že existuje několik ras a říká: má rasa je krásná a vznešená; ty ostatní jsou ošklivé a zvířecí.“

„Není lepší rasa?“

„Ne. Historici se v 18. a 19. století pokusili dokázat, že existuje bílá rasa, která má být po fyzické a mentální stránce lepší než předpokládaná černá rasa. V té době se věřilo, že je lidstvo rozděleno do několika ras. Jeden historik (Ernest Renan, 1823-1892) dokonce určil lidskou skupinu patřící k nižší rase: černoši z Afriky, aboriginové z Austrálie a indiáni z Ameriky. Podle něho se měl černoš k člověku asi jako osel ke koni, to znamená, že pro něj byl černoš člověk bez inteligence a krásy! Ale jak říkají odborníci na krevní skupiny, čisté rasy v živočišném království mohou existovat jen v experimentálním stavu, v laboratoři, například u myši. Dodávají, že mezi Číňanem, Malijcem a Francouzem existuje více společensko-kulturních rozdílů než genetických.“

„Co jsou to **společensko-kulturní rozdíly**?“

„Společensko-kulturní rozdíly jsou ty, které odlišují jednu skupinu lidí od druhé způsobem, jakým se lidé organizují do společnosti (nezapomeň, každá lidská skupina má své tradice a zvyky), a podle toho, co tvoří za kulturní produkty (afriická hudba je jiná než evropská). Kultura jedné skupiny je jiná než kultura druhé skupiny. To samé platí pro svatby, svátky atd.“

„A co je to **genetika**?“

„Termín genetika označuje geny, tzn. prvky odpovídající za dědičné znaky v našem organismu. Gen je dědičná jednotka. Víš, co je to **dědičnost**? To je všechno, co rodiče přenesou na své děti: například fyzický a psychický charakter. Fyzická podoba a určité charakterové rysy rodičů, které najdeme u jejich dětí, se vysvětlují dědičností.“

„Takže se od sebe odlišujeme spíš výchovou než geny?“

„V každém případě se všichni lišíme jeden od druhého. Zkrátka někteří z nás mají společné dědičné rysy. Většinou se seskupují mezi sebou. Vytvářejí populaci, která se odlišuje od jiné skupiny způsobem života. Existuje několik lidských skupin, které se mezi sebou liší barvou kůže, ochlupením, obličejovými rysy a také kulturou. Když se smísí (sňatkem), vzejdou z toho děti, které se nazývají míšenci. Míšenci jsou většinou krásní. Je to směsice, která vytváří krásu. Křížení je dobrá hradba proti rasismu.“

„Když jsme všichni odlišní, podoba neexistuje...“

„Každý člověk je jedinečný. Nikde na světě neexistují dvě úplně stejné lidské bytosti. I jednovaječná dvojčata se od sebe liší. Zvláštností člověka je, že je nositelem totožnosti, která určuje jen jeho. Je výjimečný, to znamená

nenahraditelný. Jasně že můžeme nahradit jednoho úředníka jiným, ale přesná reprodukce toho samého je nemožná. Každý z nás může říct: nejsem jako ostatní, a bude mít pravdu. Říct jsem jedinečný, to neznamená ‚být lepší‘. Je to jednoduché konstatování, že každý lidský tvor je výjimečný. Jinak řečeno každá tvář je zázrak, je jedinečná, nenapodobitelná.“

„Já také?“

„Určitě. Jsi jedinečná, stejně jako je jedinečný Abdou nebo Céline. Na Zemi neexistují dva naprosto stejné otisky prstů. Každý prst má svůj vlastní otisk. Proto se v detektivkách začíná tím, že se sejmou otisky, aby se identifikovala osoba, která byla na místě činu.“

STUDENT MEŠITY

Qáří Muhammad Qajjám, nechť má s ním Alláh slitování, vypravoval, že indo-pákistánskému rozdělení v roce 1947 předcházelo mnoho krveprolití a bojů. Řekl, že velmi krásná dcera velmi bohatého muže jisté komunity vyšla z domu, aby navštívila svou tetu, která žila jen o pár ulic dále. Jakmile však byla v polovině cesty, z ničeho nic vypuklo povstání. Nevěděla co má dělat, kam jít. Poohlédla se a uviděla nedalekou mešitu a tak se rozhodla, že se tam schová dokud boje neustanou.

Správce mešity byl velmi mladý student, a když dělal noční obchůzku před zavřením mešity, uviděl mladou krásnou dívku. Byl to uctivý mladý muž, který se bál Alláha a tak ji slušně požádal, aby odešla, jelikož pokud ji někdo uvnitř uvidí, oba budou zostuzeni a vyhozeni. Žádala jej, měla obrovský strach jít ven a tak souhlasil, že zde může strávit noc, a usadil se ke studiu na druhé straně mešity.

Dívka, přemítající všechny události dne, nemohla usnout a tak sledovala mladého muže studujícího za světla svíčky na druhé straně mešity. Sledovala jej a byla velmi udivena tím, co viděla. Čas od času ten mladý muž dal svou ruku nad plamen svíčky a ponechal ji tam dokud to bylo nesnesitelné. Poté se opět vrátil ke svému studiu. A to se opakovalo dokud nenastal úsvit.

Mladý muž pronesl volání k modlitbě a požádal dívku, aby odešla před tím, než se lidé shromáždí k modlitbě. Jelikož boj ustal a byl venku klid, dívka souhlasila, ale pod podmínkou, že ji prozradí, proč dával svou ruku na plamen. Mladý muž řekl, že to není její věc, ale dívka odmítla odejít, dokud ji to neřekne. Mladý muž se vzdal a řekl: „Jsem v mladém věku a silných tužeb. Byli jsme o samotě a mé touhy se zvětšovaly. I přesto že jsem studoval, d'ábel mi občas vložil touhu do srdce. Proto kdykoliv jsem pocítil touhu, položil jsem svou ruku nad oheň dokud mě prsty nepálily. Říkal jsem si, že toto je pouze pláminek, nic v porovnání s ohněm pekelným.“

Dívka opustila mešitu a šla domů. Aby utěšila své rodiče, vyprávěla co se jí přihodilo. Prozradila své matce, že by se ráda vdala za správce mešity blízko jejich domu. Pověděla co se v noci přihodilo a její rodiče řekli, že pouze muž s tak opravdovým strachem z Alláha v srdci může být věrný své manželce. Pouze takový muž, který se bojí Alláha může naplnit práva manželky správně. A tak chudý správce mešity získal dceru bohatého domu sňatkem. Tuto poctu nezískal díky svému vzhledu, ale díky svému charakteru.

Vše se rozpadne, obrátí se v prach, ale charakter zůstává silným. Pocta není udělena díky krásnému šatu, krásné bižutérii, ale proto, co je v srdci. Moudrost je prospěšná pouze tehdy, pokud je zachycena v srdci a ne pouze napsána v knihách.

KRÁL A ČTYŘI MANŽELKY

Před mnoha a mnoha lety...žil bohatý král, který měl čtyři manželky.

Svou čtvrtou manželku miloval nejvíce na světě, zdobil ji bohatým šatstvem a choval se k ní jemně a něžně. Nedal jí nic více než to nejlepší.

Taktéž velmi miloval svou třetí manželku a vždy ji všude ukazoval svým sousedním královstvím. Jakkoliv se ale obával, že ho jednoho dne opustí pro jiného.

U své druhé manželky našel důvěrnou přítelkyni, která k němu byla milá, ohleduplná a trpělivá. Kdykoliv král čelil problémům, spolehl by se na její pomoc a hledal by u ni útěchu v obtížných dnech. Králova první manželka byla velmi věrná partnerka, která udržovala a přispěla se k neuvěřitelnému přínosu královy bohaté pokladnice a království. Jakkoliv, král tuto manželku obcházel a ztěžil si ji povšimnul i když ona ho milovala hluboce.

Jednoho dne král onemocněl a věděl, že se jeho čas krátí.

Myslel na svůj luxusní život a zapřemýšlel. „Nyní mám čtyři manželky, ale když zemřu, budu sám.“ Zeptal se tudíž své čtvrté manželky, „Miloval jsem tě nejvíce, podporoval tě těmi nejlepšími obleky a ukázal ti své nejlepší chování. Nyní, když umírám, budeš mě následovat a dělat mi společnost?“ „Nikdy!“ Odpověděla čtvrtá manželka a odešla bez jediného slova. Její odpověď se zaryla v králově srdci jako ostrý nůž.

Smutný král poslal pro svou třetí manželku. „Miloval jsem tě celý svůj život. Nyní, když umírám, budeš mě následovat a dělat mi společnost?“ „Ne!“ odpověděla třetí manželka. „Život je příliš dobrý! Jakmile zemřeš,

znovu se provdám!“ Královo srdce se potopilo v zármutku a ochladlo.

Zeptal se své druhé manželky: „Vždy jsem se k tobě obracel pro pomoc a ty jsi zde byla pro mě. Když zemřu, budeš mě následovat a dělat mi společnost?“ „Je mi líto, ale tentokrát ti pomoci nedovedu.“ Odpověděla druhá manželka. To, co pro tebe mohu udělat je, že tě pošlu do hrobu.“ Její odpověď přišla jako hřmění a král byl zničen.

Náhle uslyšel volající hlas: „Já s tebou půjdu a budu tě následovat kamkoliv půjdeš.“ Král se podíval a před ním stála jeho první manželka. Byla tak vyhublá, trpěla podvýživou.

Velice zarmoucený král dokázal jen zvolat, „ O tebe jsem se měl starat mnohem lépe, když jsem měl tu příležitost!“

Popravdě, my všichni máme čtyři manželky v našich životech...

Naše čtvrtá manželka je naše tělo. Bez ohledu na to kolik času a úsilí proplýváme, aby vypadalo dobře, opustí nás, když zemřeme. Naše třetí manželka je naše zaujetí k držení majetku, prestiže a bohatství. Když zemřeme, vše půjde k jiným. Druhá manželka je naše rodina a přátelé. Bez ohledu na to jak moc zde pro nás byli, nejdále kam s námi mohou jít je k hrobu. A naše první manželka je naše Duše, častokrát ji zanedbáváme v pronásledování po bohatství, moci a rozkoše našeho ega. Jakkoliv ale je to naše duše, která nás bude následovat, kamkoliv půjdeme.

UKRADENÁ KOŠILE

Jednou se Džunajd al-Bagdádí modlil, když se do jeho domu vloudil zloděj. Džunajd si toho všimnul, ale pokračoval v modlitbě. Zloděj hledal něco drahého, ale nic tam nebylo, našel jen jednu novou košili a s tou odešel. Džunajd si toho nevšiml a modlil se. Říkal si, že ten člověk třeba neměl jinou možnost jak získat novou košili, a proto se o té krádeži nikomu nezmínil. O několik dní později se procházel po tržišti a potkal dva muže, kteří se hádali. „Proč se hádáte?“ zeptal se, protože se vždy snažil uklidňovat spory. Jeden muž odpověděl: „ Tenhle člověk mi nabízí košili, chci si ji od něj koupit, ale chci si být jistý, že není kradená. Říkám mu, ať přivede nějakého svědka, který by dosvědčil, že je to skutečně jeho košile, ale nechce nikoho přivést.“ Džunajd poznal svoji košili a pomyslel si, že je to velká náhoda. Ale rozhodl se, že nic neřekne. Dokonce dosvědčil, že ta košile je prodávajícího. A tak si druhý muž košili koupil. Člověk, který košili prodával, pak vyprávěl svému společníkovi, který košili ukradl, jak se za něj někdo neznámý na trhu zaručil. Zloděj o tom přemýšlel a postupně zjistil, že se za košili zaručil právě Džunajd. Vzpomněl si, že když kradl v jeho domě, nebylo tak nic cenného, jenom ta jedna nová košile. Začal se cítit strašně a jeho srdce se celé svíralo. Nakonec odešel za Džunajden, přiznal se ke krádeži a požádal ho o odpuštění. Řekl mu, že se chce stát dobrým muslimem a že už nikdy nic neukradne. A podle toho, co lidé vyprávějí, to skutečně dodržel. Džunajd tak svým činem změnil život jednoho svého bratra – ze špatné cesty na dobrou.

Tenhle malý příběh nás učí hodně krásných věcí – když nám někdo ublíží, měli bychom se pro něj snažit najít nějakou omluvu, pomoci mu, odpustit mu a nelpět na věcech tohoto světa. Kromě toho také vidíme, že i když hřešime, můžeme přestat a vrátit se na správnou cestu.

PROVAZ

Příběh vypráví o horolezci, který chtěl vylézt na nejvyšší horu. Své dobrodružství začal po mnoha letech příprav, ale protože chtěl slávu pouze pro sebe, rozhodl se vylézt na horu sám. Noc se zdála být ve výškách té hory těžká, a muž nic neviděl. Všechno bylo černé. Nulová viditelnost a měsíc a hvězdy byly přikryty mraky. Jak lezl, jen pár stop od vrcholu hory, uklouzl a začal padat vekou rychlostí vzduchem. Jak padal, viděl pouze černé body, a měl hrozný pocit z toho, jak je stahován zemskou přitažlivostí. Stále padal...a v těchto okamžicích si uvědomil všechny dobré a špatné příběhy svého života. Nyní přemýšlel o tom, jak blízko se smrt přibližovala, když najednou ucítil, že provaz, který měl zavázaný kolem svého pasu ho velmi silně zatáhl. Jeho tělo viselo ve vzduchu...držel ho jen provaz, a v tomto okamžiku klidu nemel na výběr nic jiného než zvolat: POMOŽ MI BOŽE!!!!

Najednou se ozval hlas: „ Co chceš, abych udělal?“

„Zachraň mě Bože!!!“

„Myslíš, že tě opravdu mohu zachránit?“

„Jistě, věřím, že Ty můžeš.“

„Pak tedy přefižni provaz přivázaný ke svému pasu...“

Nastal okamžik ticha, muž se rozhodl držet se provazu celou svou silou.

Záchranný tým říká, že další den byl nalezen mrtvý, zmrzlý horolezec....jeho tělo visící na provazu. Jeho ruce se

ho pevně držely...Jen 3 metry nad zemí.....

A ty? Jak jsi připoután ke svému provazu?

Povolíš ho?

Nikdy nepochybuj nad věcmi od Boha. Nikdy bys neměl říct, že On na tebe zapomněl nebo tě opustil.

Nikdy si nemysli, že On se o tebe nestará. Pamatuj, že tě vždy drží Svoji pravou rukou. (viz 41:13)

OMAR A CHUDÁ ŽENA

Omar měl ve zvyku chodit sám večer městem a hlídat, ale když s ním někdo chtěl jít, nebránil mu. Jeho společník Aslam vyprávěl:

Jednou večer Omar Ibn Chattab, kěz je s ním Bůh spokojen, procházel městem a z jednoho domu uslyšel pláč dětí. Slyšel, že jejich matka rozdělává oheň a říká: „Neplačte a spěte, až se jídlo uvaří, najíte se. Kěz je Bůh spravedlivý k nám i k Omarovi, který spí najedený, zatímco já a moje děti trpíme hladem!“ Když to Omar uslyšel, měl slzy v očích. Pozdravil ženu a řekl jí, jestli k ní může přijít. Odpověděla: „Jestli přicházíte s dobrým úmyslem, pojďte.“ Omar se jí zeptal, co se jí stalo. Vyprávěla mu: „Odešla jsem ze svého domova do Mediny. Ale z hladu a únavy jsem se tady musela zastavit. A teď haldy nemohu spát ani já ani mé děti.“

Zeptal se: „Ale proč vzýváš Boha proti Omarovi?“

Odpověděl: „Poslal mého muže do války, můj muž tam byl zabit a já jsem zůstala s dětmi v bídě.“ Omar se jí zeptal, co je v hrnci. Řekla: „Nic tam není, jenom voda, ale zapálila jsem pod ním, aby se děti uklidnily a usnuly.“ Omar vyšel z domu, řekl mi, co se stalo, a řekl mi, ať jdu za ním. Šli jsme do města k obchodníkovi s moukou. Omar ho vzbudil a koupil pytel mouky. Pak jsme šli k řezníkovi koupit maso. Řekl, že ho nemá, ale že má tuk. Omar tedy koupil tuk. Lidé mu řekli: „Vládce věřících, poneseš ti to.“ Odpověděl: „Ne, mám někoho s sebou.“ Aslam řekl, že byl přesvědčen, že tím Omar myslí jeho. Ale jakmile lidé odešli, Omar si hodil pytel mouky na ramena a vzal i tuk. Aslam řekl: „Vládce věřících, nech mě to odnést!“

Ale Omar odpověděl: „Aslame, když poneseš tohle břemeno, kdo ponese břemeno mých hříchů? A na koho padnou účinky modlitby té ženy?“ A začal nahlas plakat. Pak jsme rychle běželi k té ženě. Řekla: „Ať tě Bůh odmění! Ty jsi spíš hoden být ochránce chudých než Omar.“

Omar nabral rukou tuk a dal ho do hrnce. Řekl ženě, ať připraví těsto, a mě nařídil, ať jdu pro dříví. Když jsem se vracel, viděl jsem Omara foukat do ohně pod hrncem. Žena po malých kouskách vhodila do hrnce těsto, které si připravila, a když bylo uvařeno ve vodě a tuku, Omar ho vyndával a dával na talíře. Řekl ženě a dětem, ať si sednou ke stolu a dodal: „Teď se najezte a nasyťte. Děkujte Bohu a prostě Ho za Omara, který nevěděl o vaší situaci.“ Potom odešel, aniž by řekl, kdo je.

LID SÁBY A ZÁPLAVA ARIMU

"Pro lidi ze Sáby bylo určitě znamením jejich obydlí: dvě zahrady, jedna napravo a druhá nalevo. Jezte, co vám váš Pán dal, a buďte mu vděční: máte dobrý kraj a Odpouštějícího Pána." Ale oni se odvrátili. Vypustili jsme proti nim záplavu z přehrady a změnili jsme jejich dvě zahrady na zahrady, které nesou jen trpké plody, tamaryšky a pár jujub. Tak jsme je potrestali za jejich nevíru." 34:15-16

Lidé ze Sáby byli jednou ze čtyř největších civilizací jižní Arábie. Odhaduje se, že žili v letech 1000 až 750 před křesťanskou érou a že se jejich civilizace zhroutila asi kolem roku 550 po Kristu po útocích Arabů a Peršanů. Lidé ze Sáby začali archivovat své administrativní dokumenty kolem roku 600 před Kristem, takže o době, která tomu předcházela nemáme o jejich životě písemné záznamy.

Nejstarší zdroje, které se týkají lidu ze Sáby jsou válečné kroniky asyrského krále Sargona II (722-705 př. Kr.). Sargon nechal sepsat všechny, kdo mu platili daně, a byl mezi nimi i král Sáby, Itamara. Je však velmi pravděpodobné, že království existovalo v Sábě už předtím. Například už kolem roku 2 500 před Kristem se v dokumentech králů Uru hovořilo o krajině "Sabúm", což by mohla být Sába.

Civilizace v Sábě byla založena na obchodu. Její obyvatelé vlastnili a spravovali některé obchodní cesty. A právě za to, že těmito obchodními cestami přepravovali zboží ke Středozemnímu moři, museli platit Sargonovi. Obecně je lid ze Sáby znám jako velice civilizovaný lid. Přehrada Marib, kterou postavil, je významnou ukázkou toho, jak byla jejich civilizace technicky vyspělá. Kromě toho měli významnou armádu. Získali značná území v Africe. V roce 24 př. Kr. dokonce odrazili armádu Marka Gallia, který vládl jménem Říma Egyptu. Jejich armáda je popsána v Koránu: Velitelé armády řekli královně: **"Jsme vlastníky obávané síly a moci."** 27:33

Hlavním městem Sáby byl Marib u řeky Azana. Bylo tam jedno vhodné místo pro stavbu přehrady, protože do řeky zasahovala hora. Lidé ze Sáby toho využili, postavili přehradu a začali zavlažovat okolní pozemky. Díky tomu pak dosáhli značné prosperity. Marib se stal jedním z nejvyspělejších měst své doby. Řecký spisovatel Plinius, který ho navštívil, nešetřil při jeho popisu chválou a obdivoval jeho zelené okolí.

Lidé ze Sáby zavlažovali rozsáhlé území a kromě toho měli zisky z obchodních cest, ale přesto se odvrátili od Boha. Nebyli mu vděční za to, co jim dal. Jejich přehrada se protrhla a zničila všechnu jejich prosperitu. Všechny vinice, zahrady a pole, která po staletí obdělávali, byly zničeny. Jejich stát byl oslaben a brzo na to zničen.

Přehrada byla vysoká 16, široká 60 a dlouhá 620 metrů. Výpočty ukazují, že se díky ní mohlo zavlažovat 9 500 hektarů, z čehož bylo 5 300 hektarů na jihu a zbytek na severu. To odpovídá i textu Koránu - dvě zahrady - levá a pravá.

Je tedy jasně vidět, že Bůh byl k lidem ze Sáby velmi štědrý, ale oni mu přesto nebyli vůbec vděční. Bůh po nich nechtěl nic jiného, než aby jedli, co jim dal, a byli mu vděční. A oni neudělali ani to. Začali si myslet, že všechno postavili a zapříčinili sami a že všechno jim po právu patří. Jejich trest se v Koránu nazývá "sajlu l-arim". "Sajl" je záplava a "arim" je v jihoarabském dialektu přehrada. (Slovo arim v tomto smyslu ve svých nápisech používal například král Abraha a další). Sajl al arim je tedy záplava způsobená protržením přehrady.

Vzhledem k tomu, že k této události došlo až v době po Ježíšovi (pokoj s ním), nezmiňuje se o ní ani Tóra ani Evangelia.

V Koránu je ještě jeden podobný příklad, který se týká zahrad:

"Dej jim příklad dvou mužů: jednomu z nich jsme dali dvě vinice, obklopili jsme je palmami a vložili jsme mezi ně obdělávaná pole. Obě zahrady dávaly stále úrodu, nikdy nezklamaly. A mezi zahradami jsme nechali vytrysknout pramen. Muž měl plody a řekl jinému muži, s kterým mluvil: "Mám víc majetku než ty a jsem také mocnější než ty, protože jsem z významnějšího klanu." Vešel do své zahrady a sám se na sobě provinil, když řekl: "Myslím, že tohle nikdy nezmizí, a nemyslím si, že přijde Hodina. A jestli mě odvedou k mému Pánovi, tak tam jistě výměnou najdu ještě něco lepšího." Druhý muž mu řekl: "Cožpak budeš nevděčný vůči Tomu, který tě stvořil ze země, pak ze spermatu a pak ti dal tvou podobu muže? Já věřím jenom v svého Pána a nic k němu nepřidružuji. Když jsi vstoupil do své zahrady, proč jsi neřekl : "To je vůle Boží. Jenom Bůh má sílu." I když vidíš, že mám méně majetku a dětí než ty, možná mi můj Pán už brzo dá něco lepšího než tvoji zahradu a na tvoji zahradu sešle z nebe nějakou pohromu, až bude půda kluzká nebo voda vyschne a už ji nebudeš schopen najít." A skutečně, jeho úroda byla zničená a on lomil rukama nad tím, kolik peněz vydal na tu zahradu a že je úplně zničená a říkal : " Jak si přeji, abych byl nikoho nepřidružoval ke svému Pánu!" A žádní lidé ho nemohli zachránit před Božím trestem. Ani sám sebe nemohl zachránit. Jen Bohu, Skutečnému, patří ochrana. U něj je nejlepší odměna a nejlepší výsledek." 18:32 - 44

Jak vidíme, majitel zahrady se neprovinil tím, že by popíral existenci Boha. Říkal, že možná je a myslel si, že i kdyby byl předveden ke svému Pánovi, bude odměněn, protože pracoval a díky svému úsilí zbohatl. Myslel si, že za to, že vynaložil peníze na zlepšení zahrady, mu Bůh po smrti dá ještě lepší zahradu. Myslel si, že je to jeho právo.

Přidružovat k Bohu, to znamená také to, že sami sobě přisuzujeme něco, co patří Bohu. Myslíme si, že něco není jen Boží dílo, ale hlavně naše zásluha. Ztrácíme strach z Boha a myslíme si, že jsme výjimeční a že si zasloužíme Boží odměnu a milost.

Přesně to udělal i lid ze Sáby a byl za to potrestán stejným způsobem. Celé jejich území bylo zničeno, takže pochopili, že oni nejsou "majitelé ani držitelé síly", jak se domnívali, ale že jim to bylo pouze "dáno od Boha".

TRPĚLIVOST - MOJŽÍŠ A AL-CHIDR

tenhle příběh znáte, ale myslím, že stojí za to si ho připomenout. Vypráví se v Koránu v súře 18 - Jeskyně.

Protože Mojžíš řekl, že je člověkem, který toho nejvíc ví, Allah ho informoval, že existuje muž, který toho ví ještě více než on. Řekl mu také, že ho najde na soutoku dvou moří, tam, kde se mu ztratí ryba.

Mojžíš tam došel, pozdravil se s tím mužem, představili se a Mojžíš tomu muži, který se jmenoval al-Chidr řekl: **"Přišel jsem, abys mě naučil něčemu z toho, co ti bylo sděleno o správné cestě."**66

Chidr řekl: **"Nikdy nedokážeš se mnou mít trpělivost."** 67

Mojžíš řekl: **"Když bude Bůh chtít, budu trpělivý a poslechnu každý tvůj příkaz."**69:

Chidr řekl: **"Jestli půjdeš se mnou, na nic se mě nevyptávej, dokud o tom nezačnu mluvit."**70

Tak Mojžíš a Chidr spolu šli po břehu moře. Uviděli loď a Chidr řekl lidem, kteří na ní byli, aby je vzali s sebou. Lidé Chidra znali a nechali je nastoupit zadarmo.

Když nastoupili, Chidr úmyslně poškodil loď a Mojžíš mu řekl:

"Poškodil jsi ji, abys utopil ty, co se na ní plaví? Udělal jsi strašnou věc!" 71

Chidr odpověděl: **"Neřekl jsem ti, že se mnou nebudeš trpělivý?"** 72

Takže je vidět, že Mojžíš sice slíbil, že bude trpělivý, ale hned na to zapomněl.

"Nezlob se na mě, řekl (Mojžíš), za to, že jsem zapomněl, a nedělej mi můj úkol těžký."73

Pak vystoupili z lodi na břeh a potkali malého chlapce, který si hrál s kamarády. Chidr ho chytil a usekl mu hlavu. Mojžíš se nemohl před takovou scénou ovládnout a řekl:

"Zabil jsi nevinného, který jistě nikoho nezabil, dopustil ses takové hrůzy!"

Chidr řekl: **"Neřekl jsem ti, že se mnou nebudeš trpělivý?"** 75

Takže Mojžíš už dvakrát zapomněl na svůj slib.

"Jestli se tě ještě na cokoli zeptám, řekl (Mojžíš), už se mnou nemusíš jít." 76

Pak spolu pokračovali. Přišli do vesnice a požádali její obyvatele o jídlo, ale ti je odmítli. Pak uviděli zeď, která hrozila zřícením. Chidr ji narovnal. Mojžíš řekl:

"Kdybys chtěl, mohl jsi požádat, aby ti zaplatili." 77

"Tím jsme se od sebe oddělili, řekl (muž). Vyložím ti to, co jsi nemohl nést trpělivě." 78

Pokud jde o loď, patří chudým lidem, kteří pracují na moři. Chtěl jsem, aby byla špatná, protože je tu král, který násilím zabírá všechny lodě. (79). Ale ten král nezabírá špatné lodě, takže ti lidé, kteří nás nechali nastoupit si budou moci svou loď ponechat.

Pokud jde o chlapce, jeho otec a matka byli věřící na rozdíl od něj, báli jsme se, aby jim nevnutil neposlušnost a nevíru. (80) Když jsem ho zabíjel, chtěl jsem je zbavit zla, které by jim způsobil, a aby jim Pán dal místo něj zbožnější a laskavější dítě.

Pokud jde o zed', patřila dvěma chlapcům sirotkům z města, jejich otec, který byl ctnostný muž, jim pod ní zanechal poklad. Tvůj Pán chtěl, aby oba dva dosáhli dospělosti a vzali si sami poklad, z milosrdenství tvého Pána. Neudělal jsem to ze své vůle. Zásluha patří Bohu, mé úsilí není nic.

To je výklad toho, v čem jsi nebyl schopen trpělivosti." (82)